SICARIOS

ASASINI

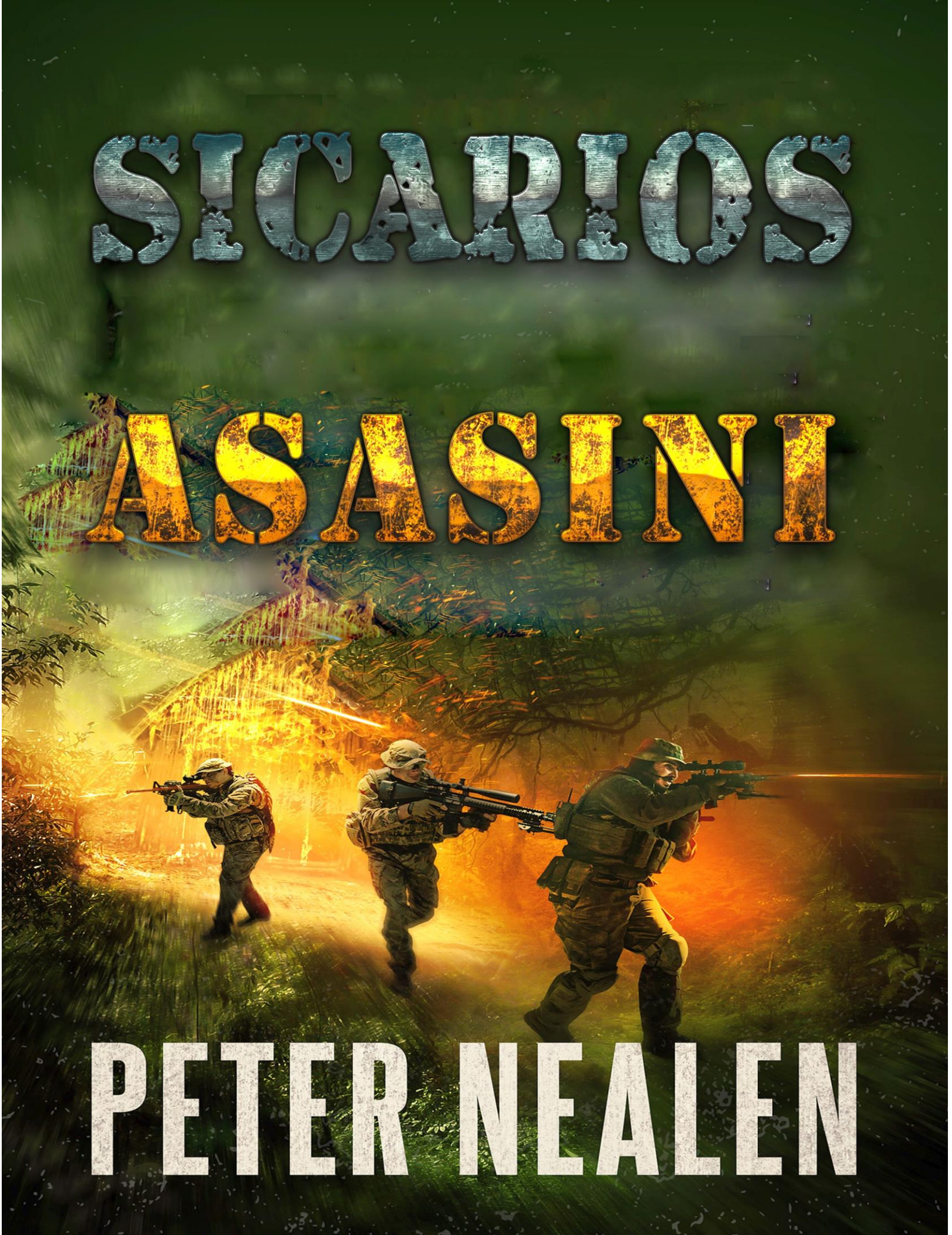

PETER NEALEN

Peter Nealen

SICARIOS

ASASINI

Versiunea în limba română

UNCRIS

Şase mile vest de Nogales
Două mile nord de frontiera mexicană

Dacă nu aş fi avut casca în ureche, mi-ar fi fost imposibil să aud radioul, din cauza zgomotului făcut de motorul ATV-ului cu tracţine integrală.

— *Hillbilly*[1], aici *Plug*[2], a apelat Hank.

Am slăbit acceleraţia şi am luat o mână de pe ghidon ca să butonez radioul.

— Spune, *Plug*.

— Poţi să te urci pe creasta aia de la est de tine şi să arunci o privire spre sud? Spune-mi ce vezi.

— OK.

Nu aveam un traseu de patrulare prestabilit, nici măcar nu trebuia să fim undeva anume. Până acum, slujba asta a fost doar nişte ore lungi de autocros cu ATV-urile şi uneori cu camionetele pe dealurile din sudul Arizonei.

Am accelerat motorul şi ATV-ul a sprintat printre tufişurile de *mesquites*[3] şi *creosote* către creasta pe care mi-o indicase Hank. Panta nu a fost lungă, însă abruptă şi bolovănoasă, plină de tufişuri pe care a trebuit să le ocolesc. Dar a durat doar câteva minute ca să ajung în vârf.

După ce am oprit ATV-ul, mi-am scos binoclul din coburi şi m-am ridicat în picioare. Am scanat terenul deschis dinspre sud şi imediat am văzut despre ce vorbea Hank.

Patru siluete înaintau printre tufişuri în următoarea râpă. Se mişcau destul de repede înspre nord. Pentru că în acel moment, eu şi Hank eram singurii aflaţi în patrulare, toţi ceilalţi de la ferma lui Manuel Lopez fie că

---

[1] hillbilly – ţăran, mocofan.

[2] plug (*fireplug*) – hidrant.

[3] mesquites, creosote, sage, sagebrush, copac Joshua – vegetaţie semideşertică / arbuşti din sudul continentului nord-american

lucrau pe lângă casă şi hambare, fie păstoreau turmele la est de noi, aşa că nu prea era loc de alegere.

— *Plug*, *Hillbilly*, am apelat, continuând să menţin binoclul asupra celor patru. Cred că avem nişte vizitatori neinvitaţi.

— Tot asta am văzut şi eu. Am vrut doar să verificăm. Ne întâlnim jos, apoi mergem să-i salutăm?

— Bine.

N-aveam de gând să mă plâng că, în fine, avem parte de ceva acţiune.

S-o spunem pe a' dreaptă – chiar dacă eram luptători experimentaţi, cu mulţi ani vechime în armată şi în lumea contractorilor civili – poate că avusesem o doză de naivitate când am format mica noastră Companie. La urma urmei, *noi* deţineam *Praetorian Security*, şi cunoşteam situaţia reală mai bine decât orice finanţist costumat la patru ace care deţineau majoritatea PMSC[4]. Ne puteam alege propriul echipament, propriile misiuni, alegându-le pe acelea care ne puteau menţine în activitatea asta de rahat.

Am aflat pe calea cea dură că genul acesta de misiuni erau puţine şi la intervale mari de timp, şi adesea implicau mai multe practici neortodoxe decât ne aşteptam noi. De cele mai multe ori, erau fie de-a dreptul ilegale, fie se înscriau într-un fel de zonă gri care avea tendinţa de a atrage tot felul de controale, încât cei implicaţi în asemenea treburi nu aveau parte de prea multe ocazii de *muncă*. Noi am bus bazele micii noastre Companii de Operaţiuni Speciale, doar ca să aflăm că nu aveam imediat parte de clienţi care să dea năvală pe uşă.

Aşa că am acceptat prima slujbă decentă care – în fine – ni s-a oferit. Primeam doar puţin peste 300 $/zi/om, ceea ce nu era nici jumătate din ce încasam cu doar cinci ani în urmă; dar era mai bine decât nimic. Chiar dacă era doar pentru două săptămâni. pentru cei 300/zi, patrulam în jurul fermei lui

[4] PMSC - Private Military and Security Companies – contractori privaţi, mercenari; oferă servicii pentru operaţiuni militare recrutând foşti militari ca civili care să se ocupe de securitatea pasivă/activă. Totuşi nu pot fi consideraţi adevăraţi civili pentru că sunt înarmaţi şi pot interoga prizonierii, utilizează explozibili, conduc vehicule speciale şi îndeplinesc o arie largă de funcţiuni militare.

Manuel Lopez, pe dealurile de la vest de Nogales şi-i căutam pe cei care treceau clandestin graniţa, traficanţi de droguri, imigranţi, *coyotes*[5].

Până acum, am împuşcat mult mai mulţi coioţi de ăia cu patru picioare şi corcituri coi-lupi, decât clandestini-oameni. Iar coioţii şi coi-lupii erau creaturi greu de observat.

Din nou călare pe ATV, am pornit în lungul crestei care cobora înspre sud. Era stâncoasă, dar ATV-ul avea suspensie bună, şi n-am avut prea multe probleme la străbaterea traseului. Şi tufişurile erau destul de rare, încât n-a fost nevoie să fac slalom printre ele.

În câteva minute, am văzut norul de praf ridicat de Hank care traversa râpa în urma mea, ca să mă ajungă sus pe creastă, într-un punct aflat cam la 700 m nord de grupul de nou veniţi ce se apropia. De acolo puteam avea o vedere mai clară asupra lor, şi ne puteam planifica următoarea mişcare. Dacă erau doar nişte imigranţi ilegali, probabil că-i puteam face repede să se întoarcă, deşi, dacă era cu ei şi un *coyote* – nu unul dintre aceia cu patru picioare – acesta putea fi înarmat. Dar nu părea să fie un grup care să aibă un traficant de oameni ce-i ghida peste frontieră. De obicei *coyotes* preferau grupurile mari, mai ales pentru că Patrula de Grăniceri era retrasă dincolo de linia Phoenix. Grupurile mari erau mai profitabile, iar ei nu trebuiau să-şi facă griji pentru prea multe interferenţe.

Am ajuns la punctul de *rendezvous* cu vreo 30 secunde înaintea lui Hank, şi mi-am oprit ATV-ul, după care am tras o înghiţitură lungă de apă din bidon şi mi-am scos şapca pentru a-mi şterge sudoarea şi praful de pe faţă. Aici, jos, era cald, şi în afară de boscheţii de *mesquites*, nu exista nici un adăpost împotriva soarelui Arizonei.

Cei patru erau în plină vedere, şi după cât puteam observa eu cu ochiul liber, adică felul în care au început să se mişte, m-au văzut şi ei. Bine, nu exista nici o metodă de a disimula zgomotul făcut de motorul ATV-ului în liniştea deşertului. Oricum, noi ne aflam acolo mai mult ca nişte elemente de

[5] coyote – (argou) călăuză.

descurajare, decât ca luptători cu arme, ceea ce era niţel dezamăgitor pentru nişte oameni care duceau dorul adrenalinei din timpul luptelor.

Hank a sosit şi el şi a oprit într-un nr de praf. Era scund şi cu pieptul larg, cu o constituţie ca de hidrant, de unde venea şi indicativul său. De asta, cât şi datorită faptului că, atunci când se afla în aer liber, era mai mereu roşu ca o maşină de pompieri. Asta nu însemna că era ars de soare; pur şi simplu, Hank era roşcovan. Iar pentru că se rădea pe cap, semăna cu un rac fiert; unul cu o ţăcălie de 8 cm.

— Era şi timpul, a mormăit, ridicându-se în picioare pe pedalele ATV-ului. E plictiseala dracului...

— Eh, ne ţine încă în afacere şi suntem plătiţi să avem arme, i-am răspuns, fără să-l privesc, pentru că eram cu ochii la cei patru. E mai bine decât nimic.

— Aşa o fi, dar nu e următoarea misiune de luptă, nu-i aşa? a mormăit, apoi a izbucnit în râs. Băiete, da' optimişti mai suntem!

— Să ne concentrăm pe ce avem aici şi acum. Ţie ţi se pare că fug să se ascundă?

A privit atent şi s-a încruntat.

— Mda, nu fug. Crezi că sunt *băieţi răi*?

— Pe-aici, nu se ştie niciodată. Nu suntem departe de Nogales, dar sunt sigur că poliţaii locali nu se vor grăbi să vină ca să aplice legea.

Acesta era motivul principal pentru care ne aflam aici; dl Lopez nu putea fi sigur că era şi cineva care să-i asigure securitatea fermei, şi deja pierduse destule vite. Aşa că, neputându-se baza pe lege, ne-a angajat pe noi, măcar atâta vreme cât îşi putea permite.

— Cum vrei să acţionăm? a întrebat Hank.

Era unul dintre noi cei puţini care fusese doar un *grunt*[6], dar cunoşteam destui *grunts* care îi puteau depăşi ca performanţe pe tipii din Forţele Speciale, însă n-au avut niciodată ocazia să o facă. Hank era unul dintre aceştia. El nu făcea caz de treaba asta; era doar bucuros că Jim, care-l cunoştea, l-a *adus la*

[6] grunt – porecla *oficială* a celor din US Marine Corps (*grohăitor*).

bord şi i-a oferit o oportunitate, pentru că în ziua de azi nu existau multe slujbe pentru nişte foşti combatanţi.

Am cercetat în jur colinele acoperite cu tufişuri. Erau destule locuri ce puteau fi poziţii bune de supraveghere, pentru că nu voiam să mă duc jos, la cei patru, fără ca cineva să-mi asigure spatele. Nu degeaba aveam amândoi carabinele în coburii de la ATV-uri. În cele din urmă, am arătat către un promontoriu stâncos care răsărea din iarbă şi tufişuri la vreo 200 m sud de noi. Cei patru de jos urmau să treacă curând prin apropierea noastră.

— I-a poziţie acolo sus, iar eu mă duc jos să-i interceptez imediat după ce eşti gata. Nu-ţi bate capul cu camuflajul; trebuie să te vadă ca să priceapă *mesajul*.

Cu un gest mişto car, jumătate salut, jumătate tiflă, Hank a pornit iar ATV-ul şi a plecat spre poziţia indicată. Eu mi-am reîntors atenţia asupra intruşilor ce se apropiau. Hank ştia ce are de făcut.

Cei patru continuau să înainteze, strecurându-se printre tufişurile de *sage* şi *creosote*, aparent deloc preocupaţi de faptul că noi îi supravegheam. Asta chiar m-a scos din sărite şi am cercetat dealurile în căutare de întăriri. Ei fie considerau că facem parte din poliţia locală mituită, sau din Patrula de Graniţă, care de mulţi ani nu-şi mai făcea apariţia atât de departe în sud, sau pur şi simplu credeau că nu avem sânge în instalaţie ca să facem ceva. Sau, era o ambuscadă, iar ei erau momeala.

Dar eu nu eram plătit doar ca să supraveghez. De asemenea, nu era nimeni căruia să-i raportez trecerea ilegală de frontieră. Aşa că, după ce i-am lăsat lui Hank câteva minute ca să ajungă pe poziţie, am început să cobor în vale, alegând o cale care să mă aducă pe pantă mai sus de ei. Profitam de orice avantaj pe care mi-l putea da terenul.

Eram la jumătatea coborârii când am auzit în cască vocea lui Hank:

— *Hillbilly*, *Plug*. N-au arme la vedere.

Am fluturat mâna deasupra capului ca să-i arăt că l-am auzit. Hank se poziţionase în aşa fel, încât mă putea vedea şi pe mine şi pe ei în acelaşi timp.

Când am ajuns mai aproape, cei patru oameni au încetinit, dar nu s-au oprit. Am vrut să-mi scot carabina SOCOM 16 din teaca ei, dar mi-am zis că, în caz de *acţiune*, pot să iau mult mai repede de la şold pistolul de calibrul .45, mai ales dacă Hank mă acoperă de sus. Pentru moment, am lăsat carabina la locul ei.

Când am ajuns la 50 m de ei, cei patru s-au oprit în sfârşit. Am virat ca să ajung în faţa lor, apoi am frânat energic, ATV-ul derapând într-un nor de praf.

— *Buenas tardes!*[7] le-am spus. Ştiţi că sunteţi pe o proprietate privată, nu-i aşa?

Nici unul dintre cei patru nu arăta ca cineva căruia să-i pese dacă se află pe o proprietate privată sau nu. Toţi erau mexicani, slabi şi cu înfăţişare agresivă, îmbrăcaţi într-un amestec de jeansi, pantaloni de lucru şi tricouri. Doar unul, care părea a fi cel mai tânăr, avea o cămaşă cu guler descheiată la piept, lăsând la vedere părţi de tatuaje mari şi oarecum macabre.

Mda, chiar dacă dolarul căzuse mult, traficul de imigranţi nu s-a redus, iar aceşti tipi nu puteau fi confundaţi cu muncitorii aflaţi în căutarea unei vieţi mai bune în State.

Tânărul în cămaşă neagră a scuipat în ţărână, dar nici unul nu a spus nimic. Doar stăteau şi se uitau la mine.

— Da, am priceput mesajul. Şi mi se fâlfâie. Întoarceţi-vă cu curu' la mine, şi plecaţi înapoi pe drumul pe care aţi venit. Altfel, pe partenerul meu aflat sus, pe creastă, s-ar putea să-l furnice degetul de pe trăgaci.

Unu, solid şi transpirat a scuipat pe cauciucul meu.

— *Chinga tu madre, maricon*.[8]

Am rânjit doar şi am fluturat mâna. Un *crack* sec a răsunat prin vale, şi praful a fost spulberat la mai puţin de două palme de picioarele tipului. Acesta a tresărit şi s-a dat înapoi, aproape lovindu-se de ai lui.

— De obicei nu tragem focuri de avertisment, dar astăzi mă simt generos, am spus, dar nu pe de-a-ntregul sincer.

---

[7] buenas tardes – bună ziua (lb. spaniolă).

[8] Chinga tu madre, maricon – aproximativ: *S-o fut pe mă-ta, curistule*.

Chiar dacă dl Lopez a spus că nu-i pasă cum facem să-i asigurăm ferma, a fost destul de reticent la ideea – propusă, dar nu chiar la modul serios – de a instala lunetişti camuflaţi care să bage câte un glonţ în ceafa oricui îi încălca perimetrul. Deci, Alek şi cu mine am hotărât să facem focurile de avertisment SOP[9].

— Acum faceţi stânga-mprejur şi căraţi-vă, sau următorul vă intră-n cap.

M-au privit crunt, dar şi mai mult s-au uitat în sus, spre locul unde se afla Hank, la nici 300 m depărtare, cu ochiul în luneta armei *Galil* ACE 53. Carabina era o variantă modernizată, israeliană, a lui AK, calibrată 7,62 mm NATO. Şi era o una a dracului de bună, iar Hank era expert în manevrarea ei. Trei sute de metri erau un nimic.

Cu blesteme murmurate în spaniolă, cei patru s-au întors pe drumul pe care au venit. În continuare nu vedeam nici o armă, fapt ce mă cam surprindea. Flăcăii ăştia nu erau imigranţi, judecând după hainele şi atitudinea lor, aşa că era ciudat că nici unul nu era înarmat. Asta mi-a declanşat alarma interioară.

Am rămas cam la 75 m în urma lor până la linia unde se termina proprietatea lui Manuel lopez, aflată la abia 30 m de graniţă. Acolo ar fi trebuit să se afle un gard.; în ultimele două decenii se vorbise adesea despre asta. Dar ciondăneala politică, problemele bugetare, coşmarul birocratic, problemele de logistică ale terenului şi brusca scădere a valorii dolarului au făcut ca ideea să treneze, şi, în războiul sângeros al drogurilor dintre Mexic şi US să rămână doar nişte sârme ghimpate răsucite. Iar aici gardul fusese penetrat de atât de multe ori, încât firele rămase erau rupte şi întinse pe pământ.

I-am urmărit trecând înapoi, continuând să-mi arunce din mers priviri veninoase peste umăr. Mi se rupea. Fusesem privit aşa de unii dintre cei mai duri lideri militari din Liban, nişte tipi care i-ar fi făcut chiar şi pe Janjaweed sudanezi, să se cace pe toate macetele lor.

După ce au dispărut din vedere de cealaltă parte a frontierei, printre tufişurile de pe dealurile mexicane, am întors ATV-ul şi am revenit pe traseul

[9] SOP - Standing Operating Procedure – procedură standard.

obişnuit al patrulării noastre. Hank era vizibil, stând în picioare pe ATV-ul său, la 200 m depărtare, cu arma în mâini. Mi-a făcut semn cu mâna, iar eu i-am răspuns.

Se părea că pe ziua de azi am avut porţia noastră de acţiune. Înapoi la praf şi soare.

Mai aveam vreo trei ceasuri până să ne întoarcem la fermă. Alek şi cu mine planificasem o serie de schimburi de 8 ore pentru cei 9 băieţi ai noştri. De cele mai multe ori, executam un schimb de patrulare, pauză, un schimb de gardă în fermă, apoi liber 8 ore. Rotaţia era ciudată, nu aveam decât atâţia luptători la dispoziţie.

Era destul de plictisitor şi se bombănea despre întoarcerea la patrulele de 3 oameni, doar ca să se stea mai puţin prin fermă. În casă erau atât de multe cărţi de citit, iar navigarea pe internet din sudul Arizonei printr-o conexiune prin satelit era înnebunitoare, şi nu doar pentru faptul că netul este un azil de nebuni.

În restul timpului de patrulare n-am văzut nimic decât doi coioţi, câteva vaci slăbănoage de-ale lui Lopez, şi câţiva dintre argaţii săi. A fost doar arşiţă, praf şi plictiseală.

Când eu şi Hank am ajuns în fermă, Tim şi Rodrigo se echipau să plece. Locul era format din casa principală, două hambare şi câteva acareturi, inclusiv unul făcut din blocuri de ciment. În casă nu era destul loc pentru noi nouă, plus Lopez cu familia sa şi cei trei argaţi ai săi, aşa că noi aveam două rulote în care era o căldură de iad. Nu era cine ştie ce confort, dar pentru 300 $/zi... mergea.

Soarele încă mai era destul de sus pe cer; era spre sfârşitul verii, dar zilele nu se scurtaseră semnificativ. Eram gata să mă duc în patul meu. Opt ore de motocros pe dealuri, în praf şi soare, erau de ajuns să te doboare.

Dar, toate la timpul lor. Hank şi cu mine i-am oprit pe Tim şi Rod înainte să plece, şi i-am informat pe scurt despre ce s-a întâmplat în patrulare, inclusiv

despre locul unde i-am interceptat pe intruşi. Nici măcar nu i-am numit *ilegali*. Era ceva în legătură cu ei şi mă îndoiam că i-am văzut pentru ultima oară.

Tim şi Rod au marcat locul pe hartă, şi au plecat. Ferma lui Lopez avea o suprafaţă considerabilă şi patrularea pe perimetrul ei dura ceva timp.

După plecarea lor, Hank şi cu mine ne-am îndreptat spre casă, am parcat ATV-urile lângă verandă, şi am intrat.

Înăuntru era mult mai răcoare; aparatele de aer condiţionat montate la ferestre bâzâiau, dar îşi făceau treaba. Majoritatea jaluzelelor erau pe jumătate trase pentru a opri razele soarelui să intre şi să menţină temperatura joasă. Locul nu era chiar atât de izolat termic, dar Lopez şi ai lui au făcut ce au putut.

Fermierul şi argaţii săi erau la muncă; îi văzusem de vreo două ori, în timpul patrulării. Dar Alek era înăuntru, coordonând tot ce putea, atunci când nu scotea pe careva din patrulă sau din postul de pază, ca să poată face el *ceva*. Uriaşul samoan trecuse în rezervă din *Marine Recon* şi din comunitatea Operaţiunilor Speciale după 24 de ani de serviciu, iar în ultima parte a carierei a fost şef de operaţiuni pentru o grămadă de acţiuni, dar tot nu putea să stea doar la butoanele radioului. Simţea mereu nevoia să iasă pe teren.

Când Hank şi cu mine am intrat, transpiraţi şi acoperiţi de un strat de praf, Alek era la telefon.

— Ştiu, Tom. Dar trebuie să facem oricum o ofertă. Singura cale prin care putem angaja mai mulţi *operatori* este dacă avem de lucru. Şi chiar dacă *această* slujbă înseamnă ceva, nu e suficient; de altfel, o vom termina peste şase zile.

Făcu o pauză.

— Te ascult... mda, ştiu. Şi nici n-am de gând să ajung că acei clovni. Dar diferenţa e cu adevărat *subţire*.

A dat din cap şi şi-a trecut palma imensă peste chip, deşi Tom nu-l putea vedea. Tom era singurul fost ofiţer din Companie, un colonel în rezervă care făcuse în Army cam tot ce se putea face, iar marea sa dragoste rămânea infanteria.

Nu prea eram sigur în legătură cu el; cei mai mulţi dintre noi am avut experienţe neplăcute cu ofiţerii şi eram reticenţi. Dar Alek îl ştia de undeva, şi

spunea că era un bun administrator, care putea face rost de echipamente de oriunde. Aveam încredere în Alek, aşa că, momentan, l-am acceptat ca atare, până ce Tom va dovedi singur că pot să-i acord încredere deplină.

— E-n regulă, Tom. Trebuie să închid. Se pare că Hank şi Jeff au ceva să-mi spună. Ţine-mă la curent.

A aşteptat o secundă, apoi a lăsat receptorul jos.

— Ce s-a întâmplat, pistolarilor? ne-a întrebat.

I-am povestit despre intruşi. A ascultat atent, cât timp i-am dat toate detaliile pe care mi le-am putut aminti, iar Hank intervenea ocazional adăugând ce-mi scăpa mie, sau nu văzusem din locul în care m-am aflat. În timp ce asculta, Alek şi-a îngustat ochii, apoi şi-a pironit privirea în spaţiu, analizând mintal imaginea în timp ce vorbeam.

Când am terminat, a revenit asupra mea.

— Tu ce crezi?

Îl cunoşteam destul de bine. În ciuda mărimii sale şi a unor manierisme *gung-ho*,[10] era un gânditor şiret şi, probabil, avea deja o teorie în cap. Dar voia să audă părerea mea.

— Cred că erau pe post de sondă. Testau *apele*. Probabil peste tot pe dealurile astea sunt cercetaşi din cartel; altfel n-ar fi reuşit să facă nici măcar jumătate din rahatul din ultimii doi ani. De asta n-a fost în stare să facă nici un căcat Patrula de Graniţă. Probabil că tipii au aflat că patrulăm în ferma lui Lopez, şi au vrut să vadă din ce fel de aluat suntem făcuţi. Sau să se asigure că avem patrule pe perimetru, care îi pot găsi şi intercepta.

— Interesantă teorie, spuse, încrucişându-şi braţele. Dar dacă doar au încercat să treacă şi să ajungă undeva, la un punct de rendezvous? Asta ar explica de ce nu aveau arme; le-ar fi mult mai uşor să scape de lege dacă nu au arme.

Hank era sceptic.

— De când procedează aşa cartelurile? Ăştia sunt sălbatici. Taie capete şi le joacă pe ringurile de dans din cluburi, dau cadavrele prin maşina de tocat.

[10] gung-ho – impulsiv, dornic oricând să ia parte la lupte.

De altfel, ei stăpânesc partea asta a Arizonei. De ce să apeleze la subterfugii, în loc să vină de-a dreptul şi să ne atace?

— Unii dintre ei sunt destul de isteţi, spuse Alek. Sigur, mulţi dintre ei sunt doar nişte barbari care se ocupă cu torturarea şi uciderea oamenilor. Dar multe dintre cartele n-ar fi rezistat atât de mult dacă n-ar fi avut nişte deştepţi care să conducă spectacolul. Poate că clovnii ăştia era doar miei de sacrificiu.

S-a ridicat, întinzându-şi membrele.

— În ambele variante, nu putem presupune că doar treceau pe aici. Va trebui să întărim securitatea. De acum înainte facem patrule de trei oameni.

Am încuviinţat.

— Cred că e o idee bună. Poate că n-au avut arme, dar ştiu că ar fi dorit să aibă. Voiau să-mi facă maţele jartiere.

— Bine, băieţi, în curând nu vă veţi mai plânge că vă plictisiţi.

După această concluzie, eu şi Hank ne-am dus la rulota noastră. Aveam nevoie de odihnă.

Mi-am deschis brusc ochii şi am rămas culcat în întuneric, ascultând. Auzul meu nu mai era ce-a fost cândva, dar cu oarece concentrare, puteam distinge sunete slabe. Şi mi s-a părut că tocmai am auzit împuşcături.

O clipă mai târziu, am fost sigur. Erau slabe, dar *pop*, *pop*, *pop*urile înăbuşite din depărtare erau inconfundabile. Careva de acolo trăgea cu arma, iar focul era mult prea susţinut ca să crezi că împuşca coioţi.

M-am ridicat din pat. Era doar un pat pliant băgat într-o rulotă. Hank era deja în picioare, pregătit, iar Nick se răsucea pe salteaua sa pneumatică de pe podea.

— Asta a fost ce cred eu? a întrebat Nick.

— Aproape sigur, l-am asigurat, luând radioul ce fusese deconectat.

Băieţii de serviciu în noaptea asta, Larry şi Colton, aveau un radio cu care să dea alarma. Dacă am fi lăsat radiourile pornite în rulotă, n-am mai fi dormit niciunul.

Hank îşi trăgea pantalonii deja, când uşa a fost deschisă violent cu o lovitură de pumn.

— Tim şi Rod au fost atacaţi, a strigat Larry de afară. Deşteptarea şi la treabă, avem nişte *băieţi răi* pe dealuri.

Mi-am pus hamul peste piept. Carabina era pe pat, lângă mine. Nick se încălţa.

Hank a ieşit din rulotă înaintea noastră. Ţinea arma ACE 53 cu ţeava ridicată în timp ce alerga spre ATV. Din mers, mi-am pus casca în ureche. Arma SOCOM 16 îmi atârna în faţă. Nick mă urma îndeaproape. Alek era călare pe ATV şi ne aştepta la poartă.

Alte împuşcături au răsunat în noapte. Tot slabe; trebuie să fi fost la mai mult de o milă depărtare. Trebuia să ne mişcăm iute, dacă speram să intervenim la timp ca să fim de ajutor.

Cele trei ATV-uri au pornit motoarele aproape simultan. Ne asigurasem cu toţii că le-am realimentat înainte de a năvăli în noapte. Radioul era tăcut; probabil că Tim şi Rod se concentrau mai mult pe luptă decât pe vorbărie.

Imediat ce a constatat că suntem gata de plecare, Alek a accelerat şi a preluat conducerea prin întuneric.

Luna era foarte jos, aşa că era realmente întuneric. Din păcate, nu ne-am putut permite încă să echipăm pe fiecare din Companie cu aparate de vedere-noaptea, deşi unii dintre noi aveam NVG-uri personale. Erau de calităţi foarte diferite, în funcţie de câţi bani a putut cheltui fiecare. Eu am reuşit să pun mâna pe un set de PVS-14, dar m-au costat cât *o mână şi un picior*. Mi-am pus pe cap vechea cască de luptă din *Marine Corps*, am ataşat NVG, şi l-am urmat pe Alek.

După câteva clipe am ajuns departe de luminile fermei şi rulam prin întunericul ce învăluia dealurile deşertului. NVG nu erau chiar atât de bune pentru observarea detaliilor, nu când era atât de puţină lumină ambientală care să permită amplificarea, şi la viteza cu care mergeam, aşa că a fost o cursă dură. Săltam toţi peste bolovani şi peste crengile căzute din boscheţii pe sub

care treceam. Şocurile făceau să ne clănţăne dinţii. Cel puţin o dată, am crezut că mi-am spart un dinte, când fălcile mi s-au închis violent. Chiar a *durut*.

Dar acolo erau Tim şi Rod, care încă trăgeau focuri de armă, iar noi ne grăbeam să ajungem la ei.

La nici 10 minute de la plecare, am ajuns pe ultima creastă, şi am putut vedea jos focurile de la gura ţevilor. Tim declanşase in stroboscop în infraroşu pentru ca oricine dotat cu un NVG să-i poată localiza. Eu l-am văzut primul, un *flash* puternic în iarbă. Am depistat patru ATV-uri parcate, apoi încă unul. De undeva din apropiere, a izbucnit un *flash*, când cineva a tras asupra unei linii întunecate de *mesquites* de pe dealul dinspre sud-est.

Nu era deloc uşor să priveşti prin luneta armei cu NVG pe ochi; aş fi preferat un laser, dar încă nu ni-l permiteam. Dar după câteva strădanii, într-o poziţie inconfortabilă în spatele armei, am reuşit să fixez imaginea dată de lunetă în verdele dat de NVG.

Încă nu erau prea multe de văzut. Gura unei ţevi a fulgerat o dată, dar sub tufişuri era atât de întuneric încât cu greu puteam vedea vreo mişcare. Totuşi, am tras în direcţia *flash*ului. Acesta nu apăruse în vecinătatea ATV-urilor şi a stroboscopului, aşa că eram destul de sigur că era vorba de unul dintre *băieţii răi*, şi nu Tim sau Roth. Fulgerarea ţevii a dispărut.

O împuşcătură a şuierat pe deasupra capetelor, dar mult prea departe pentru a fi o ameninţare reală. Însă era o idee bună să ne adăpostim, şi am făcut-o toţi, pitindu-ne într-o linie neregulată de trăgători, căutând ţinte.

Nimeni de acolo, de jos, n-a ieşit la vedere, iar împuşcăturile s-au rărit considerabil. Apoi o succesiune rapidă de focuri a izbucnit de sub boscheţi, vreo zece, aparent trase asupra lui Tim şi Roth, şi toţi am răspuns cu o salvă care a răsunat peste creasta dealului, părând mai asurzitoare ca oricând în liniştea nopţii din deşert.

Am pompat cinci gloanţe în umbrele dintre boscheţi, inclusiv în locul unde am văzut un *flash*, apoi am încetat focul şi am aşteptat riposta, fie o mişcare, fie un alt *flash*.

Nimic. Dacă mai era încă cineva acolo, n-au mai tras deloc.

Lângă mine, Alek a apelat prin radio:

— *Grouper* sau *Chico*, aici e *Cocos*.

A urmat o pauză lungă, şi am început să mă tem de ce poate fi mai rău. Pe Rod încă nu-l cunoşteam prea bine, dar lucrasem cu Tim încă de la primul contract pe care l-am avut după ce am plecat din *Marine Corps*, un serviciu de securitate în Afganistan. A fost o slujbă de cacao, dar Tim şi cu mine ne-am înţeles destul de bine, aşa că l-am chemat atunci când Alek, Nick, Larry şi cu mine ne-am hotărât să pornim propria Companie.

— *Cocos*, *Chico*, a răspuns Rod. Suntem încă întregi, dar nu suntem într-o poziţie bună şi nu ne putem mişca.

— *Roger*. Am adus patru trăgători; las doi să supravegheze, şi iau doi ca să atacăm din flanc. Vrem să ne asigurăm că-i curăţăm pe nemernicii ăştia, ca să o puteţi lua voi din loc.

— Bine aşa, a confirmat Rod. Noi acoperim linia de boscheţi. E mişto că sunteţi acolo, sus, şi ne acoperiţi *şasele*; începeam să ne simţim cam expuşi aici.

Îmi dădeam seama. Ei nu se aflau într-un loc bun, flancaţi de două locuri înalte.

Alek mi-a făcut semn: *Vom acţiona împreună*. Am confirmat, dând din cap cu o mişcare exagerată pentru a fi sigur că era vizibilă prin întuneric, şi m-am dat înapoi de pe creastă, în josul pantei. L-am ocolit pe Nick, care a rămas pe poziţie cu carabina aţintită asupra tufişurilor de unde veniseră împuşcăturile.

Alek şi cu mine ne-am strecurat nevăzuţi şi neauziţi printre boscheţi, mişcându-ne dintr-o umbră în alta, pe cât posibil. Au fost şi unele zone deschise peste care a trebuit să sprintăm, dar speram că băieţii răi nu aveau NVG-uri, sau dacă aveau, nu erau foarte performante. Până în acest moment al carierei mele, puţine forţe neregulate cu care m-am confruntat au avut asemenea echipament şi eram destul de sigur că nu aveau nici gaşca asta de traficanţi mexicani care încerca să ne penetreze perimetrul. Mă mai înşelasem eu altădată, dar nici unul dintre noi nu prea avea chef să se târască, fie şi din cauza scorpionilor şi a şerpilor cu clopoţei despre care ştiam că trăiesc pe aceste dealuri.

Am înaintat destul de departe, cam 500 m, înainte de a începe să urcăm panta către următoarea creastă. Tufişurile de *mesquites* erau mai dese aici, şi aveam mai multe umbre prin care să ne strecurăm, aşa că am putut mări niţel ritmul de înaintare. Sigur, asta însemna că NVG-urile noastre aveau mai puţină lumină ambientală cu care să lucreze, aşa că trebuia să ne mişcăm cu ceva mai multă precauţie pentru a evita să ne poticnim de bolovanii şi rădăcinile pe care nu le puteam vedea.

Încă nu se mai auzeau alte împuşcături. *Băieţii răi*, dacă mai erau acolo, se abţineau să tragă, iar *Pretorienii* noştri nu trăgeau nici ei dacă ştiau că nu au ţinte sigure. Îi selectasem după un anume nivel de competenţă şi cu un nivel de maturitate proporţional, care acum dădea roade.

Desigur, era şi unul dintre motivele pentru care aveam atât de puţini trăgători/lunetişti, dar... puteai avea cantitate sau calitate, şi arareori amândouă.

Eu eram niţel mai în faţă, cu Alek ceva mai în spate şi spre stânga. Ne puteam întoarce şi confrunta aproape în orice direcţie, deşi eram pregătiţi să o facem spre înainte, în susul pantei. El se menţinea cam la 10 paşi în urma mea; destul de aproape ca să ne putem vedea unul pe altul şi să ne transmitem semnale cu mâna, dar destul de depărtaţi încât să fie aproape imposibil să fim doborâţi simultan.

Stroboscopul IR continua să pâlpâie, înainte şi spre dreapta. Îmi asigura un punct de referinţă bun, un reper care-mi indica cu aproximaţie unde ar fi trebuit să se afle *opoziţia*. Aruncam doar ocazional câte o privire într-acolo, doar ca să mă asigur că nu mă bag aiurea drept în faţa ţevilor echipei mele. Mă concentram în principal în faţă, asupra întunericului de sub *mesquites*.

Până în prezent n-am văzut ni'ica. Nici mişcare, nici ţinte, nimic. Aproape că începeam să cred că noii noştri prieteni au şters putina chir din clipa când am dezlănţuit noi un foc serios asupra lor.

Stroboscopul era acum mai aproape, în flancul meu drept, iar ceva s-a mişcat sub piciorul meu. Nu părea a fi o piatră. M-am ghemuit, cercetând atent

tufişurile întunecate din jurul meu şi am ridicat obiectul. Era un tub de cartuş. Cald încă.

Deci, unul dintre *băieţii răi* a fost prin apropiere. Am zărit strălucirea slabă a altuia, în faţa mea. Dar nu era nici un semn că tipul şi arma lui ar fi pe aici. Nu era nimic nici mai în faţă, sau cât de departe puteam vedea eu în sus, spre creastă, printre tufişuri. Am rămas pe loc, ghemuit şi nemişcat, doar privind şi ascultând.

În continuare nu puteam vedea nimic, dar, după un moment, am auzit ceva. Un fel de foşnet în susul pantei, ca o mişcare, şi un şuierat slab, ca cel făcut de o inspiraţie greoaie printre dinţii încleştaţi. Aha, s-ar putea să fi lovit totuşi pe careva. Bine.

Am comunicat prin radio, cu o voce mică, doar cu puţin deasupra unei şoapte:

— Sunt *Hillbilly*. Suntem la marginea poziţiei lor de ambuscadă. Am găsit tuburi de cartuşe trase, dar nici un cadavru. Ceva mişcare sus, pe pantă.

Am auzit în cască *click*urile de confirmare. Nimeni nu avea chef de vorbărie, acum că lucrurile deveniseră foarte liniştite. Ar putea invita o altă salvă.

M-am uitat în urmă la Alek şi am arătat în susul pantei, unde am auzit mişcare. Apoi mi-am îndoit mâna, indicând că ar trebui să urcăm, dar cumva pe ocolite, ca să-i flancăm. A ezitat un moment, apoi a înclinat capul. M-am întors şi am început să urc, mereu prin umbrele *mesquites*. Aveam grijă să ţin capul când ridicat pentru a avea unghi vizual în susul pantei pentru NVG-uri, în direcţia zgomotului, când coborât spre picioarele mele. Nu voiam să mă împiedic de ceva ce nu puteam vedea prin întuneric.

Asta era mai uşor de spus decât de făcut, mai ales într-o noapte atât de neagră. O piatră s-a rostogolit sub gheata mea şi m-am poticnit, căzând în genunchi cu un icnet, dar m-am reechilibrat întinzând o mână. Am regretat imediat că nu purtam mănuşi; vegetaţia din această parte a Arizonei nu e chiar moale şi flexibilă. Nu m-am înţepat într-un cactus, dar tot durea, şi se părea că

ceva ca un spin a trecut prin cracul pantalonului şi mi s-a înfipt în genunchi. Bine măcar că am reuşit să nu înfig ţeava armei în pământ.

După asta, am făcut o pauză lungă, aşteptând împuşcătura trasă asupra zgomotului şi mişcării pe care le-am făcut, dar nu s-a întâmplat nimic. Nici în susul pantei nu se mai auzea vreo mişcare.

Precaut, m-am ridicat iar în picioare şi am continuat să urc. Panta devenea mai abruptă, iarba era alunecoasă sub ghetele mele, iar pietrele se rostogoleau la vale mai des. Şi iarăşi, un gest reflex cu mâna care s-a agăţat de crengile unui *mesquite* mi-a împiedicat căderea.

Cu puţin înainte de a ajunge pe creasta dealului, m-am oprit şi am cercetat terenul de deasupra mea. Eram la locul corect, şi destul de jos, aproape de pământ, încât să pot vedea pe fondul cerului silueta oricui s-ar fi aflat acolo. Nu era prea multă lumină, dar l-aş fi văzut chiar şi cu ochii liberi.

Creasta era pustie şi nemişcată. Nu auzeam nici un zgomot în afara uşorului foşnet provocat de înaintarea lui Alek în spatele meu.

Am început să cercetez valea. Era prea întuneric ca să disting detaliile, dar dacă *narcos* – acum eram destul de sigur că cei cu care ne confruntam erau narco-traficanţi – s-ar fi mişcat, eu aş fi putut să-i detectez.

Dar, probabil că au fugit mâncând pământul. Sau erau ascunşi, culcaţi la pământ sub tufişuri, pentru că panta era liniştită ca un mormânt. La ora asta nu adia nici măcar vântul care să agite crengile şi iarba. Din câte îmi puteam da seama fără a mă expune şi riscând să mă aleg cu-n glonţ în cap, ei au şters-o de pe creastă şi din zonă.

— *Plug*, *Hillbilly*, am transmis prin radio, din nou cu o voce abia audibilă, care cu greu ar fi putut fi distinctă dincolo de 3 m. Voi vedeţi pe careva?

— Negativ, a răspuns Hank. Dar la 100 m mai jos de tine este un loc plin de copaci. S-ar fi putut adăposti acolo.

— *Roger*, am răspuns şi m-am uitat înapoi, la Alek.

El şi-a rotit mâna deasupra capului, iar eu m-am deplasat cât am putut de atent şi în linişte până lângă el.

— Care-i treaba, *boss*? l-am întrebat.

Eu aş fi vrut să continuăm urmărirea, dar îmi dădeam seama că mijloacele noastre din acest moment erau oarecum limitate.

El cerceta împrejurimile, iar după contactul iniţial, am făcut şi eu la fel. Om fi fost noi în State, dar ne aflam şi într-un teritoriu foarte, foarte periculos, plin de arme. Vechile deprinderi se uită greu, mai ales când te-au ţinut în viaţă în nişte locuri unde numai uşor nu a fost.

— Oricât am dori să continuăm, urmărirea în aceste condiţii ne-ar putea duce într-o altă ambuscadă. Aşa aş face eu.

Nu-l puteam contrazice. Şi eu tot aşa aş fi făcut. Când eşti atacat de un inamic cu putere de foc mai mare, rupi contactul, te retragi, foloseşti terenul pentru o altă ambuscadă şi eşti gata să-i faci sită când sau dacă vin după tine. Părea să fie o tactică prea sofisticată pentru malacii din cartelurile de droguri; pe de altă parte nu-mi subestimam niciodată inamicul, mai ales unul care ne ambuscase deja o dată.

A expirat profund. Ştiam că simte la fel ca mine; Alek o fi fost el mare, gălăgios şi dintr-o bucată, dar era un luptător antrenat şi profesionist, la fel ca noi toţi. Le voia capetele la fel de mult ca şi mine. Dar nu trăise şi ajunsese un luptător *bătrân* pentru că şi-a asumat riscuri inutile, iar acum, chiar dacă nu voiam să accept, o urmărire de noapte pe dealurile astea, având la dispoziţie atât de puţine informaţi, ar fi fost un risc de-a dreptul prostesc.

În cele din urmă, a hotărât:

— Ne retragem şi mărim securitatea în jurul clădirilor din fermă pentru restul nopţii. Chiar dacă îi vânăm pe clovnii ăştia toată noaptea, i-am putea rata din cauza întunericului. Sau şi mai rău, ne-am putea împiedica de ei în cel mai nepotrivit moment. Dimineaţă ne întoarcem şi vedem dacă le putem lua urmele. Tu te pricepi la asta, nu-i aşa?

— Mda, am confirmat. Da, am fost *traker* cu mult timp în urmă, dar asta nu se uită. Cred că şi Nick a fost.

— E bine de ştiut. Adunarea şi să ne întoarcem înainte de a se întâmpla ceva mai rău.

În restul nopţii n-a mai fost timp pentru odihnă, mai ales că soarele a răsărit la mai puţin de trei ore mai târziu.

Eram cam la 50% capacitate de securitate, ceea ce însemna că pentru că nu aveam nici o patrulă de noapte în teritoriu, patru băieţi erau pe perimetru, Alek înăuntru la radio, iar ceilalţi patru încercau să tragă un pui de somn înainte de a prelua schimbul. Până la lămurirea situaţiei, vom dormi pe sponci.

Dar nimeni nu se plângea. Sigur, Tim şi Rod au fost niţel cam prea *în pâine* azi-noapte, dar a fost vorba de *acţiune*. Toţi eram al dracului de plictisiţi şi abia aşteptam ceva *mişcare*. Ne făcusem propria Companie în primul rând pentru *asta*. Probabil că eram tâmpiţi. Dar cei mai mulţi dintre noi, pur şi simplu nu puteam gândi altfel. Fusesem în luptă cea mai mare parte a vieţii noastre de adult. Abia dacă ştiam să facem altceva.

Înainte ca soarele să se ridice deasupra orizontului, eram deja afară împreună cu Larry, Hank, Nick şi Tim. Rodrigo nu fusese rănit, dar se pare că şi-a răsucit o gleznă când s-a aruncat la adăpost, iar Colton, care era sanitarul nostru, voia ca el să *stea blând* o vreme, aşa că s-a întors pe perimetru. Opinia sa despre prescripţia lui Colton şi-a exprimat-o zgomotos şi în limbaj profan, dar slăbuţul operator cu voce moale nici măcar nu a clipit. Colton Cole nu părea a fi cine ştie ce tip hotărât, dar ştia când are dreptate şi nu dădea înapoi.

Noi cei patru ne-am dus cu ATV-urile la locul ambuscadei, cu ochii în patru. O trenă de praf se ridica în urma noastră, strălucind ca aurul topit în lumina soarelui matinal. Era încă destul de răcoare, şi chiar îmi plăcea să fiu în aer liber atât de dimineaţă. Peste câteva ceasuri, după ce Marea Portocală se va ridica pe cer, va fi destul de nasol.

Pe timp de zi ne-a luat doar jumătate din timp ca să ajungem la locul ambuscadei. În câteva minute, ne aflam pe creasta de unde i-am respins iniţial pe atacatori în noaptea anterioară. Încă mai erau nişte tuburi de alamă prin iarbă. I-am lăsat de pază, sus, pe Nick, Larry şi Hank, iar Tim şi cu mine am coborât în vale ca să vedem ce şi cum.

Urmele ATV-urilor lui Tim şi Rod erau încă perfect vizibile în ţărână şi iarbă, şi ocazional sclipeau pe jos destule tuburi de alamă. Iar asta confirma că ne aflăm unde trebuia. Eu eram interesat de urmele lăsate de atacatori.

Mergând pe sub copaci, Tim şi cu mine am descălecat, continuând să cercetăm preocupaţi împrejurimile. Am înaintat către zona de unde veniseră focurile de armă. În scurt timp, am ajuns la locul unde azi-noapte găsisem tubul de cartuş. Acum, în lumina slabă a dimenţii filtrată printre ramurile de *mesquites* se vedeau şi mai multe, dar şi altceva chiar mai semnificativ.

Urmele de sânge se uscaseră de câteva ore, aşa că nu mai erau la fel de vizibile ca atunci când au fost proaspete. Dar petele întunecate de pe vegetaţie atrăgeau muştele în jurul lor, şi-şi spuneau povestea.

— Ei bine, am nimerit cel puţin unul dintre ei, a comentat Tim.

Părea oarecum satisfăcut.

— Chiar pe mai mulţi după cum se pare, am răspuns, privind în jur.

Urmele erau puţin vizibile şi confuze, mai ales după ce au *rupt* contactul, însă am estimat că au fost cam între 5 şi 7 oameni. Şi cel puţin doi dintre ei au încasat gloanţe în plin. După cantitatea de sânge care forma urmele, cel puţin unul dintre ei urma să se *ducă*. S-ar putea chiar să-i găsim cadavrul printre tufişuri, dacă mergeam pe urme.

Acum, chestiunea era: trebuia să îndrăznim să-i urmărim, sau trebuia să ne pregătim pentru atacul următor? La urma urmei, responsabilităţile noastre contractuale erau să asigurăm proprietatea fermei, a lui Lopez, a familiei sale, şi a argaţilor.

Cu siguranţă, puteam considera urmărirea şi anihilarea ca fiind în litera acestui contract, dar poate că Lopez nu vedea lucrurile la fel. Pe de altă parte, el a angajat o echipă de contractori SOF – cu o putere de foc decentă – pentru a-i proteja ferma. O fi avut el ceva în cap când ne-a angajat.

La dracu. Era terenul omului. Alek va înţelege. Am făcut cu mâna semnul *'pe urme'*, şi am început să ne deplasăm.

Înaintam încet şi cu precauţie, cu carabina gata să intre rapid în acţiune. SOCOM 16 cu strucatura sa *Troy*, din aluminiu, era o bestie grea, dar n-aş fi

schimbat-o pentru mai frumuşica AR. Puteam manevra scula asta la fel de bine ca o M4 şi trăgea la distanţă mai mare, pentru că şi calibrul era mare.

Distanţa dintre noi nu se va micşora decât în cazul în care ei se opresc, şi acesta era motivul pentru care înaintam încet. Trecuseră 3 ore; dacă erau plecaţi, au plecat de mult. Dar ar fi fost de folos şi numai să aflăm de unde au venit şi unde au plecat. Ne-am face şi o idee mai bună dacă am afla câţi au fost. În faza asta, orice informaţie era binevenită.

Aşa cum a suspectat Hank în noaptea precedentă, urma ducea către pâlcul de *mesquite* şi *creosote* aflat la vreo 300 m de creastă. Acolo am găsit cadavrele.

la prima vedere, *sicarios* nu aveau nici un respect pentru morţi. Tânărului slăbănog şi cu părul lung şi care era împuşcat în plămân, i se luaseră armele şi muniţia, fiind lăsat sprijinit de un copac. Sângele uscat îi acoperea gura, nasul şi pieptul, mai ales în jurul găurii de sub claviculă.

Urmele duceau în sus şi dincolo de creastă, unde se aflau alte pâlcuri de copaci. Deci, nu erau lipsiţi total de cunoştinţe tactice.

În vârful crestei, am putut vedea că ei au coborât pe partea cealaltă, în valea următoare. Am continuat să urmăresc semnele pe o distanţă destul de mare ca să-mi dau seama că s-au îndreptat înapoi către sud, spre frontiera mexicană.

Imediat ce am fost sigur de asta, m-am urcat înapoi pe creastă. Din josul văii, radioul meu nu *bătea* până la fermă.

— *Cocos*, *Hillbilly*, am apelat.

— Vorbeşte, a răspuns Alek după un moment.

— Am descoperit urmele atacatorilor de noaptea trecută. Estimez 7 trăgători; unul, poate doi, KIA[11]. Am găsit un cadavru. Urmele duc spre sud, către frontieră. Ce vrei să facem?

A urmat încă o pauză lungă. Poate că credea că s-a terminat şi-l informa pe dl Lopez. Într-un fel, mi se părea oarecum înfricoşător să mă consult cu angajatorul civil referitor la modul nostru de acţiune, la fel ca atunci când

[11] KIA – Kill In Action – ucis în acţiune.

trebuia să cer aprobarea unor şobolani de birou aflaţi în bunkere cu aer condiţionat în TOC[12], în Libia sa Filipine.

— Vreun semn că mai e careva dintre ei prin zonă? a întrebat.

Formalismul întrebării sale mi-a spus că Lopez trebuie să se fi aflat lângă el.

— Negativ. Am verificat. Doar noi şi câţiva şorecari care dau roată pe sus. Şi nici nu a tras nimeni în noi.

Altă pauză.

— Întoarceţi-vă la fermă. Trebuie să regândim securitatea de aici, pentru că suntem prea departe de un eventual ajutor.

Cu siguranţă, asta era o preocupare corectă, şi am sesizat-o imediat ce a spus-o. Eram 9 tipi aflaţi departe de orice sprijin. Trebuia să stăm la o anumită distanţă unul de altul, astfel încât să ne putem sprijini reciproc.

— *Roger*. Venim înapoi.

Chipul ascuţit al lui Tim era la fel de inexpresiv ca întotdeauna. Nu era un tip vorbăreţ sau emotiv. Eu eram singurul care-l cunoşteam foarte bine, dar se înţelegea destul de bine şi cu ceilalţi. Nu era un *ciudat* tăcut, era doar tăcut. Orice ar fi crezut despre întoarcerea înapoi la fermă, în loc să continuăm urmărirea, a ţinut pentru sine.

A durat doar câteva minute să coborâm de pe creastă şi să ne întoarcem la ATV-urile noastre. Apoi am făcut joncţiunea cu cei trei lăsaţi de pază – care nici ei nu au observat nici un semn de mişcare în deşert – şi ne-am îndreptat înapoi spre fermă.

Pentru că nu mai eram în anii 1800, nici nu mai e nevoie să spun că clădirile fermei nu erau construite în sistem defensiv. În jurul lor era teren înalt, şi nici un obstacol apreciabil pe nici una dintre căile de apropiere – care erau prea multe. Sigur, terenul era destul de accidentat, fiind în sudul Arizonei, în zona deluroasă, dar ferma lui Manuel Lopez nu era chiar un fort. Fusese construită într-o privelişte frumoasă, cu apă, şi unde puteau aduce materiale fără prea multă bătaie de cap.

---

[12] TOC - Tactical Operations Center)

Noi trebuia să ne descurcăm cu ceea ce aveam la dispoziţie, adică destul de puţin. Sigur, Lopez avea prin jur unele materiale de construcţie, Dar erau destinate mai ales reparaţiilor, ridicării unor barăci noi şi cam ciudate, nu pentru a realiza structuri întărite. Deci, lipsind materialele necesare fortificării casei propriu-zise, am făcut ceea ce făceau infanteriştii de un secol, de când s-au introdus pe câmpul de bătălie armele cu bătaie lungă.

Am săpat.

Poate că pare simplu, dar terenul nu era deloc uşor de săpat. Era tare, pietros, lut ars de soare, şi a trebuit să muncim din greu ca să ne săpăm poziţii de luptă de unde să putem apăra casa pe căile principale de acces, mai ales dinspre sud. Eram prea puţini ca să o asigurăm 360^0, ceea ce mă îngrijora. Dacă tipii era isteţi – şi judecând după urmele lăsate la locul ambuscadei, nu erau deloc proşti – puteau să ne ocolească şi să ne atace din flanc, indiferent cât de bine am fi acoperit căile de acces dinspre sud.

De aceea l-am luat din nou pe Tim, şi am urcat pe dealul din spatele casei. Voiam să găsesc o poziţie unde puteam poziţiona cel puţin un om cu binoclu, carabină şi radio, ca să supravegheze orice astfel de manevră şi să acţioneze înainte de a fi depăşiţi.

Dealul era pietros, acoperit cu tufişuri mici ce se agăţau cu tenacitate de orice fisură din stânci, oriunde o puteau găsi. Când am ajuns acolo, arşiţa era necruţătoare, şi amândoi transpiram, deşi Tim era ara la fel de imperturbabil ca totdeauna. Îşi ştergea doar faţa cu mâneca, cealaltă mână având tot timpul degetul pe trăgaciul armei Mk 17.

Vizibilitatea era impresionantă, iar câmpul de tragere şi mai şi. Un om aflat aici cu o carabină şi destulă muniţie putea ţine în loc un pluton, indiferent din ce direcţie ar fi venit. Am dat din cap cu satisfacţie:

— Stabilim postul de observaţie principal chiar aici. Dacă încearcă să vină prin această vale, sau peste creasta de acolo, indiferent cine este aici poate începe să tragă în ei.

Tim a încuviinţat, studiind şi el împrejurimile.

— Destul de uşor. Preiau eu primul schimb.

— Sigur nu vrei să rămân eu până ce îţi aduci ceva echipament? l-am întrebat. S-ar putea să dureze destul, şi-o să-ţi fiarbă coaiele aici sus.

Tim a ridicat din umeri:

— Am apă în rucksack. Am muniţie. Mă descurc.

L-am studiat un moment.

— Acolo avem nişte chestii tip *Marine Corps*, frăţicule. Ştii că ai putea să găseşti câte ceva care să te facă să te simţi mai confortabil. Am cam îmbătrânit şi noi.

A reuşit să imite un zâmbet:

— Şi să-mi risc reputaţia de a fi un dur tăcut? Ar însemna să-mi fac o altă personalitate. Prea mare bătaie de cap. Pe bune, voi fi bine. Doar să nu mă uiţi aici, sus.

— Nici o şansă, i-am spus şi am început să cobor panta. Tu eşti cel care ne păzeşte spatele!

A durat până după-amiază ca să fie pus la punct totul. În acest timp, Manuel, fiul cel mare al lui Juan Lopez, a dat o fugă în oraş şi a revenit cu patru cutii de cartuşe de calibrul .308. Nu erau chiar potrivite; cele mai multe dintre carabinele noastre foloseau muniţie de tip NATO 7,62x51, ceea ce nu era chiar echivalent, dar destul de aproape ca să poată funcţiona. Puteau ucide nişte *băieţi răi, narcos*, dacă veneau peste noi.

În tot timpul cât ne-am organizat, nu a existat nici o urmă de mişcare, nici un semn că vizitatorii noştri se întorc. Era o posibilitate reală ca, în noaptea anterioară, să-i fi alungat definitiv. Dar, dincolo de dorinţa de acţiune, eram prea tăbăciţi în munca noastră. Fusesem deja o dată sub foc. După ce s-a tras asupra ta, nu mai presupuneai niciodată că nu se va mai trage iarăşi.

Chiar înainte de căderea nopţii, Nick, care l-a înlocuit pe Tim în OP (punctul de observaţie) de deasupra fermei, a raportat că vede ceva mişcare dinspre sud. Cine sau ce o fi fost acolo, pe perimetru, era prea departe pentru a fi observate detalii, dar ne-a pus nitel în *priză*. Alek şi cu mine ne învârteam în jurul perimetrului ca nişte lei care-şi patrulează teritoriul, verificând ca să fim

siguri că totul este aranjat cât de bine este posibil. Apărarea noastră era departe de a fi perfectă, dar era mai bună decât nimic. Dacă vor veni mai puţini decât un pluton, vor da de greu. Sau cel puţin aşa ne spuneam nouă înşine.

Adevărul era că de multişor nu ne mai testasem cu adevărat în luptă. Pentru cei mai mulţi dintre noi, trecuseră vreo doi ani – dacă nu şi mai mult – de când am avut parte de o luptă adevărată, cu schimb de focuri. Ne-am descurcat bine când am reacţionat la ambuscada din noaptea anterioară, dar asta s-a datorat mai ales faptului că vechile obiceiuri dispar greu. Urma să vedem cum se va descurca echipa când vor începe împuşcăturile, după ce am avut ceva timp să ne gândim la asta.

Când întunericul s-a lăsat peste deşert, am stabilit santinelele, iar restul dintre noi am intrat în casă. Ne-am întins păturile şi *poncho*-urile în living, în jurul mesei de cafea, pe care se afla radioul pornit. Nu voiam să reacţionăm în forţă fiind separaţi în rulote. Băieţii aflaţi afară, de gardă, nu urmau să vorbească decât dacă era ceva pentru care oricum trebuiau să se trezească toţi. Dacă radioul începea să facă gălăgie, trebuia să fim gata să răspundem.

Am dormit iepureşte, dacă se poate spune că am dormit. Eu mă holbam în tavan, cu mâinile sub cap, cu cotul lipit de carabina aflată lângă mine. Prin ferestre se infiltra o geană de lumină argintie; jaluzelele erau ridicate, iar pe orizontul vestic încă mai era o urmă de lumină slabă, dincolo de masivitatea dealurilor negre. Radioul şuiera uşor, dar în rest era linişte.

Apoi, vocea lui Jim s-a făcut auzită din difuzor:

— Mişcare, 600 m, sud-est.

M-am ridicat ca din puşcă. După felul cum s-au mişcat ţi ceilalţi, mă îndoiam că vreunul a aţipit măcar. Încă nu erau împuşcături. Un coiot scheuna şi urla în depărtare, dar alte sunete în afară de foşnete şi de *click*urile ocazionale ale echipamentelor când încheiam cataramele hamului peste piept şi agăţam armele.

Deocamdată, Jim nu a adăugat alte amănunte, dar situaţia urma să se schimbe. Era un subofiţer vechi, tăbăcit în Forţele Speciale, şi-şi cunoştea meseria.

— Sunt *Kemosabe*[13], spuse după un minut. La vedere 30 până la 50 de indivizi, răspândiţi în linie neregulată. Se apropie dinspre sud-sud-est. Acum sunt la aproximativ 500 m de fermă şi se apropie încet. *Postul* 2, îi vezi?

— Afirmativ, a confirmat Colton. Însă văd doar vreo 10; terenul îi maschează pe ceilalţi.

— Nu trageţi până ce nu ajung la distanţa de 200 m, ne-a instruit Alek. Apoi trageţi în plin, punct ochit, punct lovit. Dacă sunt atât de mulţi, nu ne putem permite să fim neglijenţi.

Cine sunt avortonii ăştia? Nu-mi puteam da seama. De ce veneau vreo 50 de ticăloşi să atace o mică fermă? Doar dacă voiau să captureze ferma pentru ceva. *Poate că asta e*. Ferma lui Lopez putea asigura un coridor sigur de trecere a frontierei, care să nu fie controlat de nici o facţiune a cartelului Sinaloa, care neoficial, se lupta pentru controlul asupra Nogales.

Al dracului de mişto, noi cei nouă, punând beţe-n roate unui cartel puternic!

Apropiindu-mă de fereastră, am rămas în umbră şi mi-am ridicat carabina la umăr, privind prin lunetă. Încă nu puteam vedea nimic de aici. Va trebui să ieşim afară pentru a-i sprijini cu foc pe cei de pe perimetru; să luptăm din casă ar fi fost o greşeală gravă. Când am fi *putut* trage, ei s-ar fi aflat deja prea aproape.

Le-am spus lui Rodrigo şi Hank:

— Voi, băieţi, mergeţi să sprijiniţi *Postul* 1. Larry, tu şi cu mine mergem la *Postul* 2 şi-i acoperim pe Tim şi Colton.

Larry a încuviinţat scurt şi s-a dat mai aproape de mine ca să mă urmeze afară. Larry şi cu mine ne cunoşteam demult; în Filipine am făcut parte din acelaşi pluton, în ultima noastră acţiune, înainte de a demisiona. Era un tip

[13] Kemosabe (Ke-mo sah-bee, kemo sabe, kimosabe, gimoozaabi) – are sensul de: *cercetaş.*

mare, solid, cu barbă neagră. FAL[14]-ul părea o jucărie în mâinile sale enorme, cu mitene.

Am ieşit primul prin curte, ţinându-mi carabina gata de acţiune, deşi nu s-a tras nici un foc încă, ceea ce însemna că nimeni nu s-a apropiat de posturile noastre exterioare. Nick era în dreapta, cu Alek, iar Tip şi Colton erau în stânga. Jim continua să se afla pe dealul din spatele nostru, evident urmărind ţintele, aşteptând ca unul dintre noi să deschidă balul.

În jurul curţii fermei, între casă, hambare şi ţarcuri, erau câţiva copaci piperniciţi. Ne-au asigurat oarece acoperire când ne-am strecurat prin curte cât am putut de repede şi neauziţi.

M-am oprit chiar lână gardul ţarcului. Caii erau nervoşi, tropăiau şi nechezau; simţeau în aer violenţa iminentă. Erau cai de muncă; oricum, nimeni nu mai creştea cai de rasă. Le-am vorbit încet, încercând să-i calmez, dar... n-am stofă de geambaş. Nici nu crezusem că pot să-i liniştesc. Dar trebuia să ajung la Colton şi Tim.

Locaşul de tragere a fost săpat chiar pe marginea malului ce cobora spre albia unui torent ce curgea pe lângă casă şi acareturi. În această perioadă a anului era secat, aşa cum era cam 80% din an. În puţinul timp cât avea apă, nu era o idee prea bună să te afli în el. Nu era de joacă cu viiturile provocate în deşert de sezonul ploios. Dar în acest moment, oferea o excelentă cale ascunsă de apropiere de casă. De aceea am postat două arme care să acopere acest loc.

Foxhole[15] era abia vizibilă în întuneric, Deşi putea fi văzută destul de bine prin NVG-ul meu; o cocoaşă de ţărână şi pietre scoasă din groapa săpată cu greu în arşiţa zilei. În jurul ei încă mai erau boscheţi de *sagebrush* and *creosote*, iar alţi doi au fost înfipţi strategic în grămada-parapet de pământ dinspre albia torentului. Colton şi Tim erau doar nişte siluete neclare, aplecaţi peste carabinele orientate spre albie.

Aplecaţi cât puteam de mult, ca să fim cât mai invizibili cu putinţă, Larry şi cu mine ne-am strecurat spre *foxhole*. În ea nu va fi loc pentru toţi patru, mai

[14] FAL – carabină automată uşoară de asalt proiectată de belgianul Dieudonné Saive şi fabricată de FN Herstal.
[15] foxhole – locaş individual de tragere.

ales că Larry avea 1,88 m şi 135 kg. Dar eram pregătiţi şi pentru asta. De o parte şi de alta erau nişte brazde cu propriile lor mici parapete, unde un om cu carabină se putea întinde pe burtă şi avea un câmp de tragere bun spre albie şi spre celălalt mal.

Am avertizat şoptit:

— Prieteni!

Şi m-am aruncat pe burtă în brazda din stânga. Echipamentul mă jena niţel la piept, ceea ce era cam enervant; mai însemna şi că trebuia să mă întorc pe o parte ca să scot magaziile cu cartuşe din buzunarele hamului când va urma să reîncarc. Problema asta trebuia rezolvată, dacă voiam să scap întreg.

Am aruncat o privire jos, în albie şi i-am văzut pe *vizitatori*. Se mişcau încet, dar asta pentru că înaintau cu prudenţă prin întuneric, nu că ar fi dat dovadă de prea multă pregătire tactică. Erau răspândiţi, dar inegal. Doi dintre ei stăteau unul lângă altul, aparent şoptind între ei. Am văzut alţi doi care începuseră să râdă încet. Îi durea la bască de prudenţă. Credeau că treaba asta urma să fie un fel de plimbărică prin parc; ieşeau din albie, îi ucideau pe toţi prin întuneric, după aia făceau ce voia muşchiu' lor.

Bine. Lasă-i să creadă că va fi un fleac.

M-am aşezat în spatele carabinei, cu obrazul lipit de pat, şi cu NVG în ocularul lunetei. Chiar îmi doream o altă cale de a rezolva treaba asta altfel, dar trebuia să o facem. Apoi am activat radioul.

— *Cocos*, *Hillbilly*. La Postul 2. *Gomer*ii[16] tocmai au depăşit linia.

— La comanda ta, *Hillbilly*, a replicat Alek.

Dacă am fi fost oriunde în altă parte – adică la nord de frontieră – o acţiune ca asta ar fi fost o crimă serioasă. Dar ei trăseseră deja în noi, şi – după cum puteam vedea prin lunetă – fiecare dintre ei avea armă, iar noi ne aflam în *no man's land*[17]. Mi-am fixat reticulul luminos pe cea mai apropiată siluetă, un tip mărunţel şi chel cu AK. Am expirat, m-am oprit şi am apăsat pe trăgaci.

---

[16] gomer – în argoul medical este acronimul expresiei "***G**et **O**ut of **M**y **E**mergency **R**oom*"care se referă la bolnavii în stare terminală. Preluat de militari, termenul desemnează inamicul ce urmează să fie doborât (alt sens: *prost/idiot*).

[17] no man's land – ţara nimănui – iniţial expresia desemna zona dintre tranşeele inamice aflate faţă în faţă.

Carabina a detunat în liniştea deşertului, ecourile rostogolindu-se pe dealurile din jur. Pentru o clipită, strălucirea flăcării de la gura ţevii mi-a dezvăluit poziţia, dar nu puteam face nimic în privinţa asta. Nu aveam supresor pentru SOCOM, iar pulberea dintr-un cartuş de 7,62X51 nu ardea în totalitate în interiorul unei ţevi de numai 40,64 cm.

Tipul ochit a fost îmbrâncit pe spate şi a scăpat carabina. O secundă s-a uitat în jos, la piept, apoi şi-a dat duhul.

Şi întreg iadul s-a dezlănţuit.

Chiar înainte ca restul *sicarios* – presupuneam că asta sunt – să-şi dea seama ce s-a întâmplat, fiecare carabină pe care o aveam a deschis focul. Flăcările au fulgerat prin noapte, şi un vuiet diavolesc a răsunat prin deşert. În primele 5 secunde, cel puţin 15 dintre intruşi au fost doborâţi, spulberaţi de gloanţe bine ţintite.

Totuşi au reacţionat destul de rapid. Probabil că tipii aceştia au crescut în violenţa perpetuă a războaielor dintre cartelurile mexicane, şi n-ar fi supravieţuit dacă ar fi avut reflexe lente.

Urlând blesteme în spaniolă, majoritatea celor din albie aflaţi în faţa noastră s-au aruncat la pământ, ripostând cu foc asupra noastră.

Un vuiet teribil, sacadat, s-a revărsat peste noi, când au deschis focul semi şi automat. Aveau o putere de foc considerabilă; începeam să cred că Jim le-a subestimat cu mult numărul, în timp ce mă afundam în brazda ce mă adăpostea, iar gloanţele îmi şuierau pe deasupra capului – nu prea aproape, dar dacă numai unul avea noroc... Cei mai mulţi dintre indivizi erau culcaţi la pământ, aşa că nu prea aveam ţinte bune prin întuneric.

Câteva împuşcături au izbucnit de sus, venind din direcţie opusă. Sunetul făcut de ele, chiar aşa înăbuşit în zgomotul general al luptei, era distinctiv. Jim, din poziţia sa înaltă, se afla în afara liniei de tragere a inamicului, şi dobora propriile sale ţinte. Răspunsul era că avalanşa de focuri devenea şi mai intensă.

Trebuia să luptăm, sau urma să fim ţintuiţi la pământ şi copleşiţi. Oricât aş fi dorit să-mi îngrop capul în nisip şi să stau departe de gloanţe, dintre care

unele treceau mult prea aproape ca să mă simt confortabil, m-am forţat să mă ridic în spatele carabinei. Tim trăgea în dreapta, gazele ce izbucneau prin compensatorul ţevii de la Mk 17 aruncând pietrişul către mine.

Cercetând albia din faţa mea, am putut vedea câteva focuri la gura ţevii, şi am slobozit câte două gloanţe asupra fiecăreia. O rafală lungă a spulberat ţărâna şi pietrişul în faţa mea, gloanţele lovind pământul şi micul *parapet* de bulgări şi pietre care era singurul obstacol ce stătea între mine şi moartea ce se năpustea cu mare viteză. Am mai tras o dată, apoi a trebuit să mă pitesc, pentru că un glonţ mi-a trecut atât de aproape de ureche, încât a trebuit să verific cu mâna dacă nu mi-a ciupit-o. Mi-am retras mâna uscată. Fără sânge.

Focul a încetat brusc.

M-am ridicat din nou, dar nu am putut vedea prea mult, chiar dacă priveam prin luneta armei. Un trup era prăbuşit în albie cam la 150 m de noi. Mi s-a părut că am văzut mişcare departe, în tufişuri, dar nu destul de clară ca să irosesc un glonţ. Nu aveam chiar atât de multă muniţie, şi se părea că sunt mai mulţi intruşi decât ne aşteptasem. Dar se părea că atacul se terminase, cel puţin pentru moment.

În următoarele minute, care au părut a fi cât nişte ore, am aşteptat şi am supravegheat. Nimic nu mişca printre tufişuri. Chiar şi coioţii erau tăcuţi, lucru destul de rar.

— *Kemosabe*, *Cocos*, a apelat Alek. Vezi ceva?

— Oarece mişcare, a răspuns Jim. Dar stau pitiţi. Par să se retragă. Se îndreaptă către *degetul* dinspre sud-est.

— Ai linie de tragere? am întrebat.

Era posibil să-i fi alungat, dar nu era nicicând o idee bună să presupui că inamicul a renunţat, decât atunci când erai absolut sigur. Iar noi nu eram încă. Dacă îi puteam pune pe fugă, cu atât mai bine, şi câteva gloanţe bine plasate, la plecare, ar fi fost de folos.

— Negativ. Nu pot fi prea sigur.

— Rapoarte ACE[18]. Dacă tot avem ceva timp liber...

Unul câte unul, am raportat fiecare dacă am fost răniţi, câtă muniţie mai avem, şi dacă mai avem tot echipamentul. Pentru că nici unul dintre noi nu se mişcase în timpul atacului, ultima parte a raportului părea inutilă, dar cu toţii am văzut la viaţa noastră cum pot dispărea inexplicabil unele chestii.

După o pauză lungă, Alek s-a făcut din nou auzit prin radio.

— Mai rămânem la posturi încă o oră. Nu sunt sigur că nu se vor întoarce, dar dacă nu o fac, atunci ne reducem dispozitivul la 50%.

S-au făcut auzite *click*urile de confirmare, apoi s-a făcut linişte, toţi ascultând nemişcarea deşertului şi cercetând întunericul în căutarea vreunui semn că atacatorii se întorc.

Timpul se scurgea încet. Stăteam întins pe pământul rece, iar cotul a început să mă doară de la pietricelele răspândite peste tot. Am reîncărcat şi mi-am pus magaziile goale într-unul dintre buzunarele cargo. Începea să mă doară şi un genunchi.

Era atât de linişte, încât sunetrul făcut de uşa din faţă a casei, care s-a deschis şi închis, a părut să fie la fel de tare ca al unei împuşcături. Scârţâitul ţărânei şi al pietrişului sub tălpi părea la fel de zgomotos.

M-am întors pe jumătate ca să mă uit în spate, gata să-mi ridic carabina şi să trag, deşi eram destul de sigur că *băieţii răi* nu puteau veni dinspre casă.

Când a ajuns mai aproape, am recunoscut silueta lui Juan Lopez, cu arma sa de calibrul .30-30 în mână. S-a ghemuit lângă mine, şoptind:

— Nu putem sta înăuntru în timp ce voi sunteţi aici. Este terenul nostru, vom lupta pentru el.

— Bine faci, i-am răspuns, cu o voce şoptită care şi ea a părut să fie prea puternică în liniştea înconjurătoare. Caută-ţi un loc adăpostit şi ţine curu' jos.

Tocmai dădeam să revin la poziţia iniţială, cu faţa la sectorul meu, când o împuşcătură a spart liniştea. Juan a gemut şi a căzut în cur.

— La dracu!

---

[18] raport ACE - **A**mmo, **C**asualties, **E**quipment – raportul despre statusul individual: muniţie, răniţi/morţi, echipament.

Am prins o scurtă licărire a *flash*ului de la gura ţevii, de pe malul celălalt al albiei, dar nu puteam şti localizarea exactă. Şi până să putem plasa câteva focuri în acel trăgător, încercarea de a-l ajuta pe Juan ar fi fost curată sinucidere. Acesta se zvârcolea pe pământ, gemând gâlgâit, într-un mod care nu prevestea nimic bun.

Căutarea trăgătorului a devenit şi mai dificilă, pentru că din apropierea locului unde credeam că se află cel ce l-a doborât pe Juan, s-a deschis foc automat cu o armă de calibru mare.

Indiferent cine manevra acea armă, probabil că nu avea optică pentru noapte, sau nu prea ştia să o folosească. Gloanţele se împrăştiau aiurea asupra clădirilor din fermă, când lovind pereţii subţiri ai hambarelor cu un *bang* zgomotos, când spulberând pământul şi pietrişul din curte. Trăgătorul baleia doar înainte şi înapoi zona casei şi a clădirilor.

Dacă nu acţionam rapid, Juan urma să moară, urmat probabil de unul sau mai mulţi dintre noi.

Din fericire, focul automat scotea şi el foc la gura ţevii, şi în întuneric, acesta era un reper uşor. În câteva secunde, noi cei patru din Postul 2 am tras asupra *flash*ului.

Eu am băgat cinci focuri consecutive, pe cât de repede se putea reseta trăgaciul. Din poziţia mea culcată, chiar dacă a trebuit să mişc pentru a aduce *flash*ul în reticul, ţeava nu a trebuit înălţată prea mult, aşa că n-a fost nevoie să ajustez pentru recul. Doar am tras asupra acelui foc din noapte, la fel ca Tim, Colton şi Larry aflaţi în apropierea mea.

Unul sau mai mulţi dintre noi au lovit ce-au, ochit, pentru că focul a încetat brusc. Eu m-am rostogolit afară din brazda mea şi m-am apropiat de Juan. Apoi, întreg malul a devenit o linie de f*lash*uri.

Gloanţele îmi şuierau pe deasupra capului, îmi aruncau ţărână în faţă, şi percutau pământul cu zgomote furioase la impact. Multe loveau stâlpii *corral*ului[19] din spatele meu, şi mi s-a părut că aud şi zgomot de sticlă spartă

[19] corral – ţarc pentru vite, cai.

dinspre casă. L-am tras pe Juan în brazda mea, şi am continuat să ripostez cu gloanţe.

Tot nu vedeam mare lucru, în afară de focurile de la gura ţevilor, dar acestea constituiau nişte ţinte bune. Am continuat să trag câte două focuri asupra fiecărui *flash*. Pe unul se pare că l-am ratat, pentru că au venit şi mai multe gloanţe asupra mea. Am strâns din dinţi, rezistând tentaţiei de a mă adăposti, mi-am fixat arma ferm în umăr şi am ochit cu grijă, drept în *flash*. A dispărut şi nu s-a mai tras de acolo.

Pentru că magazia mi se golise, am scos-o, m-am rostogolit pe stânga şi din buzunarul de la piept am scos una plină pe care am băgat-o în armă. Fără să vreau ajunsesem peste piciorul lui Juan care a gemut, dar acesta era un semn bun. Însemna că încă mai era viu.

Am rămas cu arma pregătită, dar împuşcăturile s-au oprit. Doar câteva disparate au mai bubuit în noapte, însă se părea că *băieţii răi* s-au retras din nou.

— Rămâi aici, pe mal, i-am şoptit lui Tim. Eu am să văd ce pot face pentru Juan.

— *Roger*.

L-am auzit mişcându-se în *foxhole*, pentru a-şi ajusta câmpul de tragere.

Juan era pe spate. Când i-am pus mâna pe piept, am simţit că haina îi este îmbibată de sânge. I-am rupt-o şi i-am pipăit toracele cu degetele, căutând orificiul.

Uite-l; era imediat sub clavicula din dreapta. Nu se auzea nici fâsâit, nici bolboroseală, probabil că plămânul nu era atins. Dar nu puteam fi sigur, mai ales pe întuneric.

Mi-am deschis kitul medical – pentru că Juan nu avea unul – şi am scos un pansament. După ce am şters sângele de pe piept cât am putut de bine cu resturile cămăşii sale, am lipit petecul adeziv peste gaură. Apoi l-am întors pe Juan ca să caut orificiul de ieşire al glontelui.

Acesta a fost mai uşor de găsit. Era mai jos, chiar în dreapta coloanei vertebrale, şi mai mare. Nu cred că i-a lovit plămânul; gâlgâiala din gemetele sale părea a fi mai degrabă provocată de durere decât de aspiraţia sângelui.

Am riscat să folosesc iluminatorul IR al NVG-ului ca să arunc o privire; nu, nu-i ieşea sânge pe gură sau pe prin nas. I-am pus alt pansament adeziv şi peste orificiul de ieşire; nu te jucai cu rănile la torace.

Îl durea, era evident, dar respiraţia părea să fie destul de bună, şi dacă nu intervenea ceva neprevăzut, nu prea era în pericol să moară din cauza hemoragiei. Dar avea nevoie de îngrijiri medicale. Repede. Glonţul a intrat şi a ieşit, dar canalul făcut prin ţesuturi putea să fi provocat vătămări serioase.

Totuşi, nu îndrăzneam să-l mişc din loc. Împuşcăturile s-or fi oprit pentru moment, dar nu eram sigur că *băieţii răi* au plecat. Deja s-au întors o dată după ce au fost respinşi. La fel de bine puteau să o facă din nou. N-ar fi fost de folos nimănui să fiu surprins în câmp deschis cu Juan în spate, dacă ar fi reînceput focurile.

— *Cocos*, *Hillbilly*, am apelat.

— Spune.

— Juan e rănit. Plagă transfixiantă prin torace. L-am stabilizat cât am putut. Dar trebuie să-l ducem de aici cât se poate de repede.

— *Roger*. Ai o idee.

Nu era o întrebare.

— Trimite-mi doi oameni. Voi lua doi şi de aici, şi vom vedea dacă putem ajunge pe malul celălalt ca să ne asigurăm că *băieţii răi* chiar au spălat putina. Dacă putem ajunge pe teren înalt, te vom acoperi ca să-l evacuezi pe Juan.

— Iar dacă intraţi în focul lor, voi patru o să vă puteţi descurca?

— Atunci urmăreşte focurile noastre pentru că ne vom întoarce al dracului de repede.

— *Roger*. *Plug* şi *Key-Lock* vin la voi.

În timp ce aşteptam, continuam să cercetez malul opus. Nu vedeam nici o mişcare, dar asta nu însemna că acolo nu se află nimeni. Dacă erau isteţi, ar fi

putut lăsa acolo unul sau doi lunetişti, să aştepte să facem o mişcare care să ne expună. Sau, dacă erau cu *adevărat* isteţi, toată gaşca lor ar fi rămas acolo, ascunşi şi nemişcaţi, gata să tragă asupra noastră cu tot ce aveau imediat ce ne-am fi lăsat garda jos.

Dacă ar fi făcut aşa, probabil că am fi luat-o în mână rău de tot. Dar paralizia în comandă, în general făcea ca oamenii tăi să fie ucişi, deci îi voi manevra cât de bine se poate. Fie că treaba va funcţiona, fie că nu.

Lui Hank şi Nick le-au trebuit câteva minute ca să ni se alăture; se mişcau cu prudenţă, cât mai ascunşi, folosind toate posibilităţile de acoperire. După cât se vedea, nici unul dintre noi nu avea chef să-şi asume riscuri.

Imediat ce au ajuns pe burtă lângă micul meu adăpost, i-am semnalat lui Larry să vină şi el. Larry o fi fost el mare, dar ştiam din experienţă că era orice altceva decât gălăgios şi neîndemânatic în teren. Când am fost în Mindanao, se strecurase prin jungla ca o fantomă.

Mi-am expus planul de acţiune, în şoaptă şi cât mai pe scurt posibil. Fondasem compania pe principiul *iniţiativei* şi *pregăteşte-te, nu planifica*. Cu o idee generală despre unde mergeam şi cu ce ne confruntăm probabil, ar fi trebuit să fie suficient. Atunci când încerci să orchestrezi prea mult o operaţiune de luptă, realitatea are tendinţa neplăcută de a întoarce situaţia împotriva ta.

După ce am fost convins că toată lumea era pe aceeaşi lungime de undă, m-am rostogolit de după brazda de pământ şi am început să mă strecor în josul râpei, târându-mă din tufişuri în tufiş. Am încercat să evit ţepii cactuşilor, dar fiind destul de întuneric ştiam că puteam foarte bine să dau peste unul înainte de a-l vedea. Să te târăşti cu NVG pe ochi nu este niciodată distractiv sau uşor. Suporturile nu sunt concepute pentru a privi în sus.

Târâşul de-a latul râpei şi urcarea pantei de pe calaltă parte a fost o muncă lentă şi chinuitoare. Am înaintat cu grijă, încercând să nu le oferim *băieţilor răi* suficient de multă mişcare pentru a ne observa. Chiar şi în întuneric, mişcarea poate atrage privirea, iar noi am fi fost ţinte sigure pentru un trăgător de pe creasta aceea.

M-am orientat în mod deliberat spre dealul din spate, şi spre poziţia lui Jim, urmărind să ajung pe linia de creastă în laterala locului de unde se trăsese asupra noastră. Nu voiam să ajung chiar în faţa lor, dacă mai erau încă acolo sus. Vroiam să le cad în flanc. Asta însemna să ne ia mai mult timp să ajungem acolo sus, dar ne-am fi aflat într-o poziţie mai bună când am fi ajuns în vârf.

Odată ajunşi pe versant, nu trebuia neapărat să stăm tot timpul pe burtă; acolo mai creşteau câţiva *mesquite*. Erau puţini şi rari, dar ofereau oarece acoperire suplimentară, ceea ce însemna că ne puteam ridica şi mişca mai repede, cel puţin câţiva metri la fiecare *salt înainte*. Chestia era să nu ne grăbim. Nerăbdarea în luptă poate fi la fel de letală ca şi indecizia.

În cele din urmă, tot târâş pe burtă, prin iarbă şi printre tufişuri, am ajuns în vârf. Nu se mai trăsese niciun foc de armă de acolo, nu încă. Ori aveau răbdare, ori plecaseră.

M-am pitit în spatele unui tufiş dens de *creozote* şi m-am ridicat încet într-un genunchi. Mă simţeam ca naiba; mă durea gâtul de la faptul că îl încovoiam tare pe spate pentru a încerca să văd prin NVG din poziţia culcat, genunchii şi coatele erau învineţite şi julite, şi mă simţeam de parcă aş fi adunat în haine vreo cinci kilograme de pietriş, crengi rupte, beţe şi spini. Am ignorat acest lucru. Existau lucruri mai importante de care să îmi fac griji decât disconfortul meu.

Am cercetat linia de creastă din faţa mea şi nu am văzut nimic, cel puţin la început. Părea la fel de pustiu şi de liniştit ca întotdeauna. Nu se făcea văzută nicio ţintă.

M-am lăsat din nou pe burtă şi am început să mă târăsc înainte. Nu aveam de gând să mă încred în faptul că inamicul dispăruse, până când nu treceam prin poziţiile lor şi nu aveam confirmarea la faţa locului.

Îi puteam auzi doar pe ceilalţi: din spatele meu şi de o parte şi de alta. Linia de creastă era îngustă, dar oricum ne desfăşuram cât se poate de împrăştiaţi. Nu ar fi fost de folos nimănui dacă ni s-ar fi blocat câmpul de tragere de către proprii camarazi.

Am dat peste o mică grămadă de tuburi de cartuşe. Cineva fusese întins aici, trăgând asupra poziţiilor noastre. Dar dispăruse, şi nu am găsit urme de sânge. Am verificat cu atenţie imediata vecinătate, dar nu am găsit nimic. Am continuat să mă târăsc.

După vreo cincizeci de metri, după ce am găsit mai multe grămezi de tuburi de cartuşe, am dat peste un cadavru. Zăcea pe pământ cu faţa în jos, o bună bucată din spatele craniului era dispărută, iar spatele cămăşii era îmbibat de sânge şi materie cerebrală uscată. Arma îi fusese luată, împreună cu orice echipament pe care l-ar fi putut avea. Aşadar, au luat armele, dar au lăsat cadavrele. Tipii ăştia chiar *aveau* spirit de echipă.

Când am ajuns la capătul de jos al crestei, dincolo de locul unde credeam că fusese ultima poziţie inamică, cerul estic începea să se lumineze. Mai era încă un ceas jumate până la răsăritul soarelui, dar noaptea era pe sfârşite.

— *Coconut*, *Hillbilly*, am apelat.

Vocea mea, chiar şi cu tonul scăzut, suna răguşită şi aspră în propriile urechi. Fusese o noapte lungă.

— Suntem la vreo două sute de metri sud-est de gardul exterior, pe linia de creastă. Nici urmă de inamic. Am găsit câteva cadavre şi o mulţime de *alămuri*, dar se pare că deocamdată au dat bir cu fugiţii.

— *Roger*, a confirmat Alek. Rămâneţi deocamdată pe loc; noi vom încerca să-l ducem pe Juan înapoi în casă şi vom începe să planificăm o *medevac*.

— OK, am răspuns.

M-am uitat în jur în căutarea unui loc mai bun pentru a mă instala. În prezent, ne aflam într-o zonă mai plată, acoperită în mare parte de iarbă cu câteva tufe de *sagebrus.* Existau câţiva copaci *Joshua* mai jos pe pantă şi un singur *mesquite* la aproximativ zece metri în spatele nostru. O grămadă de stânci mi-a atras atenţia; nu avea să ne ofere o privelişte perfectă, dar era uşor de apărat şi suficient de înaltă pentru a putea acoperi mai bine spaţiul din apropierea fermei.

M-am răsucit pentru a face contactul vizual cu Larry şi am arătat spre stânci. El şi-a întors gâtul ca să se uite, apoi a dat din cap şi s-a întors să-i transmită acelaşi mesaj lui Hank, în timp ce eu mă asiguram că Nick ştia încotro ne îndreptăm. Cu prudenţă, ne-am îndreptat înapoi spre afloriment.

Odată ajunşi la adăpostul stâncilor, am putut să ne aşezăm, cu armele pe genunchi, şi să luăm o pauză. Cerul de la est se lumina, NVG-urile noastre devenind inutile. Mi l-am scos pe al meu şi am lăsat ochii să se adapteze la obscurul dimineţii, folosindu-mi luneta pentru a vedea mai bine terenul din jurul nostru.

Eram epuizat. Din fericire, cu toţii luasem nişte *camel bag*[20] cu apă şi le aruncasem pe umeri când ieşisem pe uşă, dar al meu era acum pe jumătate gol, iar eu nu mai mâncasem din seara precedentă. Mă resimţeam. Am mai sorbit nişte apă, uşurându-mi puţin uscăciunea prăfuită din gât, dar avea să fie o dimineaţă lungă.

Mai jos, puteam să văd mişcare. Tim îl ajuta pe Juan să se ridice. Colton era în genunchi, cu carabina pregătită, acoperindu-i. Alek şi Rodrigo se mişcau să li se alăture, formând un fel de *buncăr* uman în jurul tânărului rănit, în timp ce Manuel şi Clara fugeau dinspre casă pentru a-i ajuta. Din fericire, fuseseră suficient de inteligenţi să rămână pe loc atunci când noi acţionam; dacă ar fi fugit la Juan în timpul luptei, am fi putut avea şi mai multe victime pe cap. Clienţi morţi sau răniţi, adică o situaţie şi mai rea.

Împreună, într-un ciorchine strâns, cu armele orientate spre exterior, s-au deplasat prin curte spre casă. Nu i-am scăpat din ochi, în timp ce continuam să scrutez dealurile şi crestele din jur în căutarea unor semne ale prezenţei inamicului.

Tocmai ajunseseră la verandă când peste vale au răsunat două focuri de armă, ecoul lor spulberând liniştea dimineţii. Toţi cei de jos s-au aruncat la pământ şi, pentru o secundă, m-am temut că fuseseră loviţi, dar apoi Alek i-a băgat pe toţi în casă. Niciun cadavru nu a fost lăsat pe verandă. Asta era bine. Dar de unde veniseră împuşcăturile?

[20] camel bag – rucsac flexibil cu o pungă în care se păstrează apa.

Încă trei împuşcături rapide au străbătut deşertul. Am aruncat o privire spre casă, presupunând că aceea era ţinta, şi am văzut nori mari de fragmente şi praf spulberate în urma impactului. Mai mari decât ar fi trebuit să fie.

— Asta e ceva mare, a murmurat Larry. Cel puţin una de .50.

Asta era o veste proastă. Chiar în timp ce încercam să reconstitui traiectoria gloanţelor de la impact spre sursă, ştiam că aveam probleme. Chiar şi cu carabinele noastre de 7,62, eram depăşiţi cu mult de o .50. Ştiam că, de-a lungul anilor, cartelurile puseseră mâna pe câteva *Barrett*. Pentru că eu însumi folosisem de câteva ori această armă, ştiam bine de ce este capabilă.

Deşi la început nu am putut distinge poziţia de tragere, am considerat că am depistat locul cel mai probabil, doar din liniile de vizibilitate şi din estimarea aproximativă a distanţei. Era un alt deal, la aproximativ o milă de fermă, care ar fi fost poziţia cea mai probabilă pentru un lunetist cu o BMG de .50. Mi-am ridicat carabina şi mi-am sprijinit-o pe genunchi, stabilizând luneta în timp ce scanam acel deal, sperând pentru o clipă că nu eram pe cale să ne dezvălui poziţia cu o sclipire pe lentila obiectivului a soarelui care răsărea.

Încă nu puteam vedea nimic... nu de la început. Dacă erau acolo sus, erau bine ascunşi. Tipii ăştia ar putea fi *sicarios* în loc de soldaţi adevăraţi, dar dădeau dovadă de mult mai multă pregătire şi îndemânare tactică decât mă aşteptam.

Apoi am văzut praful spulberat şi vegetaţia scuturată când lunetistul a tras din nou.

Te-am văzut, nemernicule. Împuşcătura a detunat o clipă mai târziu, urmată de alte patru în succesiune rapidă. Aveau de gând să stea acolo, departe, o vreme, şi să ţină casa sub foc. Probabil în timp ce următorul lor atac terestru înainta.

Repede, mi-am luat ochii din lunetă şi m-am uitat în jur, încercând să văd cea mai bună rută, adăpostită şi ascunsă, pentru a ajunge la acel deal. Dacă nu neutralizam arma aceea de 50, eram *terminaţi*. Şi ca să facem asta, trebuia să ne apropiem. De preferinţă, va trebui să-i atacăm din spate; nu voiam să mă aflu în faţa acelei ţevi.

În câteva secunde, aveam un traseu ales. Urma să fie naşpa; eram deja obosiţi, deshidrataţi şi alergam pe *vapori*. Dar necesitatea te face să dai totul din tine, aşa că m-am ridicat în picioare, am murmurat: *Să mergem!* şi luat-o din loc.

Am coborât rapid sub culme, înaintând pe *creasta militară*, la aproximativ cinci-zece metri sub linia de creastă, pe panta opusă. Acum nu mai aveam la vedere ferma, nici zona de jos şi nici poziţia de tragere a acelei carabine de .50. N-o puteam vedea noi, dar asta însemna şi că nici ei nu ne puteau vedea... sau împuşca.

Trebuia totuşi să ne mişcăm cu o anumită prudenţă. Existau destule semne, acum că răsărea soarele, care indicau că *băieţii răi* de pe creastă coborâseră pe aici când se retrăseseră şi exista întotdeauna şansa să dăm peste o ambuscadă sau o capcană lăsată în urmă pentru urmăritori. Sau, mai rău, să dăm nas în nas cu ei venind la contact. Patru împotriva a nu ştiu câţi, nu avea cum să iasă bine.

Aşa că am păstrat distanţa între noi, ne-am ţinut ochii şi urechile deschise şi am evitat să alergăm pur şi simplu spre capătul crestei, unde am fi putut ocoli dealul acela îndepărtat şi am fi început să urcăm. Cercetam terenul şi ţineam armele pregătite în timp ce ne deplasam.

Arma de calibrul .50 încă trăgea. Puteam auzi împuşcăturile reverberând peste vale la fiecare câteva secunde. Aveau o rezervă decentă de muniţie şi nu erau zgârciţi cu ea. Până când se va termina totul, casa avea să fie făcută bucăţi.

M-am oprit brusc, lăsându-mă în genunchi în spatele unui tufiş de *sagebrush*, cu pumnul ridicat sus pentru a le semnaliza celorlalţi. Toată lumea a încremenit acolo unde se afla, ascunzându-se unde era posibil.

Mi se păruse că am văzut mişcare în faţă. Asta a fost tot; nu reuşisem să identific o persoană sau o armă. Dar eram sigur că *ceva* se mişca în tufişuri, la o sută de metri în faţă şi douăzeci de metri mai jos.

Am cercetat zona cu atenţie, cu ţeava armei nu chiar aţintită asupra acelei *ţinte*, dar eram gata să o fac într-o clipă. În acel moment, totul era nemişcat.

Singurele sunete erau şoapta vântului şi ecourile detunăturilor armei de .50. Simţeam miros de praf, salvie şi propria mea transpiraţie.

Era acolo. Ceva se mişcase din nou. Mi-am ridicat arma şi am început să ţintesc. Apoi, coiotul a ieşit din tufişul de cactuşi şi a luat-o la fugă pe panta opusă, iar eu răsuflat adânc pentru că, fără să-mi dau seama, îmi ţinusem respiraţia, şi mi-am coborât ţeava puţin. În alte circumstanţe, creatura ar fi încasat-o, dar acum mă gândeam la paraziţii umani, iar împuşcarea micuţului prădător nu ar fi făcut decât să-i alerteze cu privire la locul în care ne aflam.

Totuşi, nu m-am mişcat imediat. Exista şi posibilitatea ca *yote*[21] să fi fugit din cauza unui om aflat în spatele lui, în buruieni. Am continuat să privesc, dar dacă era cineva acolo în spate, nu se mişca şi nici nu era vizibil din locul de unde eram noi.

M-am ridicat încet şi cu grijă, făcându-le semn celorlalţi trei din spatele meu că ne înaintăm din nou. Încă nu aveam încredere deplină că terenul din faţa noastră era liber, dar tot trebuia să ne continuăm mişcarea şi să-l prindem pe acel lunetist.

Precauţi, am continuat să mergem mai departe, cu armele pregătite, cu ochii în toate părţile. Până acum, trăgea doar carabina de .50, ceea ce însemna că orice forţă de atac care venea fie nu se afla încă în raza de acţiune, fie aştepta fără să se grăbească. Asta era bine; însemna că mai aveam încă ceva spaţiu de manevră, cu condiţia ca lunetistul cu carabina de .50 să nu aibă noroc.

Radioul era cam tăcut. Îl auzisem pe Jim transmiţându-i lui Alek că ne mişcăm, cu puţin timp înainte de a coborî de pe linia de creastă. Probabil că ar fi trebuit să-l anunţ eu însumi pe Alek despre planul nostru, dar mă lăsasem prins de urgenţa de a reduce la tăcere acel lunetist. De atunci, Alek se pare că şi-a dat seama că trebuia să ne concentrăm asupra misiunii în cauză în loc să pălăvrăgim la radio, pentru că ne-a lăsat în pace.

[21] yote – coyote (apetenţa americanilor pentru prescurtări).

Prima rafală neregulată de focuri de carabine uşoare a răsunat din direcţia fermei când am ajuns la pâlcul de *mesquites* de la baza dealului nostru ţintă. Aproape că nu mai aveam timp.

Şi totuşi, tot nu ne puteam permite să ne grăbim. Dacă lunetistul ăla avea o gardă în spate, puteam foarte bine să nimerim direct în ţeava armei lui şi doborâţi, nemaifiindu-le de nici un folos celor din casă. Aşa că ne-am păstrat ritmul, trecând de la un adăpost la altul în timp ce urcam dealul spre poziţia de tragere a celui cu .50.

Şi a fost un lucru bun că am făcut-o. Pentru că nu ne depărtasem nici douăzeci de metri de acel pâlc de tufişuri, când am văzut ceva care m-a făcut să mă arunc la pământ, chiar înainte ca primul glonţ să treacă pe lângă capul meu. Nici măcar nu identificasem cu exactitate ce văzusem, dar fusese suficient pentru a-mi declanşa instinctele şi a mă scoate la timp din linia de tragere.

Cu acel prim foc de armă deja declanşat, orice speranţă de surpriză era deja spulberată, aşa că am răspuns la foc cu şase focuri rapide, atât pentru a ţine capul trăgătorului la pământ, cât şi pentru a spera că-l voi lovi.

A şasea mea împuşcătură a fost răsplătită cu un ţipăt de durere, când alte două carabine au deschis foc din tufişuri, cu *flash*urile de la gura ţevii estompate în lumina dimineţii. Larry şi Nick se aflau acum de o parte şi de alta a mea şi au deschis şi ei focul, reducându-i rapid la tăcere pe ceilalţi doi trăgători.

Arma de calibrul .50 tăcuse, iar singurele împuşcături pe care le puteam auzi veneau dinspre casă. Nu ştiam dacă lunetistul încetase să tragă din cauza noastră sau pentru că era în pericol să-şi lovească proprii camarazi, dar eram hotărâţi, aşa că am înaintat.

Ghemuit, m-am îndreptat spre locul unde îl văzusem pe primul trăgător, cu arma pregătit încă în mână şi gata, cu degetul pe garda trăgaciului.

Sicario gemea de durere, iar tufişul de *creozot* se mişca, ca şi cum s-ar fi rostogolit în agonia lui.

Bine. Poate reuşim să scoatem ceva informaţii de la el.

Ne apropiam de ambuscadă. Am ocolit tufişul pentru a-l putea vedea pe tipul pe care-l împuşcasem. Era întins pe spate, contorsionat de durere, ţinând cu cealaltă mână un antebraţ sfărâmat, care sângera peste tot. Şi AR-ul lui primise o parte din împuşcătură; era o cicatrice lungă de glonţ care se termina cu o gaură în zona mecanismului de dare a focului. I-am îndepărtat totuşi arma din mâini, pentru orice eventualitate, înainte de a-l lovi cu patul ei în cap. A încasat prima lovitură şi încă se mişca, aşa că l-am lovit din nou. Exista riscul să îi sparg craniul şi să îl omor, dar voiam să fie cu adevărat scos din acţiune înainte de a trece pe lângă el. A doua oară, capul lui a căzut şi a devenit flasc, sângele curgându-i din tâmplă, acolo unde patul armei îi sfâşiase pielea. Mi-a luat o secundă pentru a-i verifica pulsul. Era încă în viaţă, cel puţin pentru moment. Îl puteam lua mai târziu. M-am întors spre vârful dealului şi spre locul unde văzusem focul de la gura ţevii de .50.

Ezitam. Dacă lunetistul ăla era cât de cât deştept – şi nu aveam niciun motiv să presupun că nu era, având în vedere ce văzusem până atunci – ar fi privit în jos, în direcţia unde trăsese, pregătit să ne întâmpine pe noi cei ce venim după el. Dacă mergeam direct în sus, am fi putut economisi timp, dar am fi putut, de asemenea, să intrăm direct în linia focului său. Aşa că, în ciuda faptului că toţi nervii îmi strigau să mă grăbesc, pe măsură ce împuşcăturile din direcţia casei se intensificau, am luat-o în schimb spre stânga, încercând să ocolesc dealul.

Nu erau prea multe posibilităţi de acoperire în acea direcţie, iar deplasarea în ghemuit sau târâre nu era tocmai confortabilă, dar nu aveam altă soluţie. După ce m-am întors pe creastă, ne-am trântit cu toţii pe burtă şi ne-am târât în jos spre poziţia lui de tragere.

Pe măsură ce ne apropiam, am început văd să câte ceva. Mişcări şi voci şoptite, vorbind în spaniolă. Nu puteam să înţeleg, dar părea că acolo erau cel puţin doi şi că discutau despre unde am plecat şi ce ar trebui să facă. O clipă mai târziu, am auzit din nou un foc de .50, de data aceasta de la doar câţiva metri în faţă.

Mi-am dorit sincer o grenadă cu fragmentare, dar ştiam că dorinţa nu avea să-mi aducă una. M-am lăsat în genunchi în spatele unui cactus şi mi-am îndreptat arma aproximativ în direcţia zgomotului.

Abia am putut distinge o formă ghemuită în tufişuri. Nu era lunetistul; tipul ăsta era un pic prea înalt ca să fie el şi se uita în josul dealului, spre locul în care am dat de cordonul lor. Era doar cu puţin mai mult decât o siluetă, dar puteam vedea suficient de bine încât să îmi aşez cu grijă reticulul pe partea laterală a capului său şi să apăs pe trăgaci. Carabina mea a bubuit, iar el a dispărut din raza mea vizuală.

În picioare, am sprintat înainte, ţinându-mi arma sus şi în umăr. Larry, Nick şi Hank erau chiar lângă mine.

Am ajuns pe creasta dealului. Tipul pe care îl împuşcasem zăcea grămadă, cu craniul sfărâmat de glonţul meu. Tipul din spatele carabinei de calibrul .50 tocmai se răsucea pe locul unde era, dând să apuce *Desert Eagle*[22]-ul de lângă el.

Toţi patru l-am împuşcat în acelaşi timp. A tresărit în timp ce era împănat cu gloanţe de la picioare până la cap, murind într-o fusiladă zgomotosă de focuri de carabină de la mică distanţă.

Împuşcăturile de lângă fermă nu au încetat. M-am apropiat, mi-am desprins arma din chingă şi am pus-o pe o piatră înainte de a-l îndepărta pe mort de carabina de .50 şi de a mă aşeza şi eu în spatele ei.

Era o *Barrett*; una dintre cele mai noi M107A1 cu ţeava de 20 de inci. Mai compactă decât modelele mai vechi, avea totuşi destulă forţă şi o rază de acţiune bună. Am scos încărcătorul, am verificat că mai avea încă cinci cartuşe în el, apoi l-am băgat la loc şi m-am aşezat într-o poziţie bună de tragere, căutând prin lunetă casa de la fermă.

Se auzeau focuri de carabină venind dinspre ferestre, deci ceilalţi erau încă în luptă. Am mai cercetat zona şi i-am găsit pe *sicarios*. Se apropiaseră al naibii de mult; de fapt, ajunseseră acum până la hambare şi la *corral*. Respirând

[22] Desert Eagle – pistol masiv de calibrul .50.

adânc, am ales o ţintă, am aliniat-o după o estimare grăbită a distanţei, am răsuflat şi am apăsat pe trăgaci.

Chiar şi cu sistemul de amortizare al lui *Barrett*, tragerea cu o armă de calibrul .50 este o experienţă brutală. Recul nu se deosebeşte de un pumn în meclă. Îţi zdruncină tot corpul, iar oricine din dreapta şi din stânga ta va fi zguduit de suflul de la enorma *frâna* de la gura ţeavii. Dar există puţine sisteme de arme portabile cu o rază de acţiune şi o putere comparabile.

A fost nevoie de o fracţiune de secundă pentru ca glonţul să se deplaseze între mine şi ţintă, dar când a ajuns acolo, a nimerit la fix.

Sicario pe care îl ochisem a fost îmbrâncit înainte într-o erupţie de sânge, cu o bucată considerabilă din trunchiul său pur şi simplu dispărută. L-am ochit pe următorul tip de lângă el, am respirat şi am tras din nou.

El s-a pitit, întorcându-se pe jumătate spre noi, exact când primul tip murea. Totuşi, nu se aplecase suficient de mult, iar glonţul greu i-a zburat toată partea de sus a capului. Ceea ce rămăsese din el a alunecat moale la pământ.

Între timp, şi dăduseră seama că ceva nu era în regulă. Un radio din apropiere, aparent al primului tip pe care îl împuşcasem în cap, a început să pârâie cu strigăte în spaniolă. Încercau să-i spună lunetistului lor că nu era *pe ţinta*. Oricât de isteţi ar fi fost, se pare că nu-şi dăduseră încă seama ce se întâmpla.

Am mai lichidat încă doi înainte de a înţelege cu adevărat că arma de calibrul .50 nu mai era sub controlul lor, şi s-au împrăştiat la adăpost. Lăsând ultimul cartuş pe ţeavă, am scos încărcătorul gol şi am căutat altul. Mai erau încă trei în apropiere, iar alte patru golite zăceau deja la rădăcina unui tufiş din apropiere. Am luat unul şi l-am băgat înăuntru, apoi m-am întors la ţintă.

Toţi dispăruseră aproape complet, coborând înapoi în şanţul îngust de cealaltă parte a clădirilor fermei. Nu vedeam mare lucru, dar puteam distinge destulă mişcare prin lunetă pentru a mai trage câteva focuri de armă ca să îi ţin în mişcare şi să sper că voi reuşi să nimeresc unul sau mai mulţi dintre ei.

Apoi au dispărut, iar eu nu mai aveam nicio ţintă.

— Să mergem să-l căutăm pe tipul pe care l-ai doborât, a şoptit Larry. Poate putem afla ceva.

Stătea liniştit pentru că încă nu eram sută la sută siguri că am scăpat. Şi eram încă doar patru tipi, aflaţi adânc în ceea ce devenise teritoriul *băieţilor răi.*

— Ia-l pe Hank şi du-te să-l găseşti, am răspuns, fără să cobor carabina de .50.

Nu voiam să renunţ la puterea de foc sau la poziţia de supraveghere pe care o aveam. Dacă încercau din nou să ia cu asalt casa, voiam să fiu în poziţia de a continua să-i transform în *ceaţă roz*.

Larry a confirmat cu o lovitură uşoară de pumn în umăr, şi s-a îndepărtat. I-am auzit pe el şi pe Hank întorcându-se în josul dealului, prin tufişuri, spre locul unde trecusem prin ambuscadă. Am rămas cu ochii în lunetă, atent.

Nu vedeam nicio mişcare. Şi nici nu se mai auzea vreo împuşcătură. Se părea că adversarii noştri se retrăseseră din nou, cel puţin pentru o vreme.

— E mort, a spus Larry în şoaptă. Se pare că l-ai lovit puţin prea tare.

Mi-am luat obrazul de pe patul armei şi m-am cam holbat. Nu faptul că îl omorâsem mă deranja; la naiba, omorâsem o grămadă de oameni în ultimele treizeci şi şase de ore... şi în Libia înainte de asta. Ceea ce m-a deranjat brusc a fost faptul că nu am avut intenţia să-l omor. De fapt, ucisesem din greşeală un om rănit.

M-am întărit împotriva spasmului simţit în stomac. El o ceruse. Nu eu intrasem în curtea lui şi am început să trag în prietenii lui. Încercasem să-l capturez în viaţă. Am eşuat.

Şi ce dacă? Era un nenorocit de sicario *care ne-ar fi făcut mult rău, dacă ar fi avut ocazia.*

— Cine naiba sunt nenorociţii ăştia? a murmurat Hank.

M-am ridicat într-un genunchi şi am ridicat carabina *Barrett*. Trebuia să găsesc o modalitate de a lua încărcătoarele rămase; voiam puterea de foc, iar asta însemna să iau muniţia. Dacă puneam această M107A1 pe poziţia de supraveghere unde era instalat Jim, am fi avut un avantaj mult mai mare.

— Cineva cu multe resurse, am meditat. Şi cu o loialitate considerabilă din partea acestor *soldatos*, dacă vor continua să se arunce asupra noastră chiar şi după ce am ucis două duzini dintre ei.

— Aşadar, un cartel important, a adăugat Nick. Dar acesta este cam tot teritoriul Sinaloa, nu-i aşa? Ei deţin jumătate din Nogales. De ce încearcă să treacă pe aici?

— Poate că Manuel i-a enervat cumva, am răspuns. Poate că un alt cartel încearcă să îşi croiască propria rută de trecere a frontierei fără a trebui să dea socoteală celor din Sinaloa. Poate că cineva din cadrul Federaţiei Sinaloa încearcă să-i *termine* pe Guzman-Loeras. E un adevărat dezastru acolo, mai rău decât în Libia sau Irak. Ar putea fi vorba de orice.

Am tras aer în piept, privind spre deşert. Faptul că eram semi-ridicat în picioare îmi asigura un câmp vizual ceva mai bun. Dar tot nu puteam să văd pe niciunul dintre ei. Ori se culcaseră la pământ, ori continuau să se mişte după ce ieşiseră din raza mea de tragere.

— În acest moment, am spus, priorităţile noastre trebuie să fie să rămânem în viaţă şi să-l ducem pe Juan la spital. Acum s-ar putea să avem suficient spaţiu de manevră pentru a-l scoate de acolo.

Am activat radioul.

— *Coconut*, *Hillbilly*. Am capturat pcarabina de .50 şi se pare că *băieţii răi* s-au retras. Care e planul?

— Să ne retragem până aici şi să ducem .50 până la postul de supraveghere, a răspuns Alek. Apoi ne vom descurca de acolo.

Nu voia să dea prea multe amănunte prin radio şi nu l-am învinovăţit.

— Am înţeles. O luăm din loc.

M-am ridicat în picioare, punând pe umeri *Barrett*ul, iar propria carabină la spate. Era un pic incomod, mai ales că rucsacul de hidratare de pe spate a făcut ca SOCOM 16 să nu vrea să stea întinsă, dar am făcut să meargă.

Cartuşele au fost o altă problemă. În cele din urmă, am reuşit să le fixăm cât de bine am putut în hamul de piept, distribuind încărcătoarele de rezervă între noi patru. Apoi ne-am îndreptat înapoi, păstrând formaţia de patrulare,

mişcarea lentă şi alerta, pentru orice eventualitate. Începusem să simt o uşoară tremurătură în picioare care îmi spunea că trebuie să bag în *fizic* ceva de mâncare cât mai repede dacă nu vreau să mă prăbuşesc.

Am ignorat-o cât de bine am putut şi l-am lăsat pe Hank să conducă, îndreptându-ne înapoi spre creasta pe care o urmasem de la început. Ne doream terenul înalt atât timp cât puteam să-l obţinem.

Când am ajuns înapoi la casă, mă durea totul. După chipurile trase ale celorlalţi băieţi, mi-am dat seama că nu eram singurul, deşi niciunul dintre noi nu recunoştea asta. Un vechi comandant de-al meu spusese odată: „*Când* marines *nu bombănesc, ceva nu e în regulă*". Dar asta se aplica de obicei la timpul de odihnă. Atunci când lupta este încă în desfăşurare, cei mai mulţi dintre noi nu suflă nici un cuvânt de reproş decât dacă ceva este cu adevărat şi serios în neregulă. Uneori nici măcar atunci, ceea ce poate duce la probleme chiar mai grave.

Alek era de gardă, lângă uşă, când am intrat. Făcusem schimb de semnale de recunoaştere prin radio în timp ce coboram de pe versantul dealului, după ce o lăsasem pe *Barrett* lui Jim, sus, pe poziţia de supraveghere. Alek arăta aproape la fel de tras la faţă ca şi mine.

— Nu a mai fost nicio mişcare de când i-ai trimis pe avortonii ăia la plimbare, a spus. Dar asta nu înseamnă că nu se vor întoarce.

Am dat din cap obosit, în timp ce mă duceam să caut ceva de mâncare. Eram aproape un mort ambulant, iar avertismentele corpului meu cum că rezervorul de *benzină* era pe cale să se golească deveneau din ce în ce mai îngrijorătoare. Am găsit nişte carne uscată în bucătărie şi m-am forţat să o mestec şi să o înghit, făcând-o să alunece pe gât cu un pic prea multă apă. Chiar a fost o luptă pentru a mânca, ceea ce a fost un alt avertisment în sine.

— Deja s-au străduit mult prea mult, având în vedere pierderile pe care le-am provocat, am spus, între două îmbucături de carne de vită uscată.

Îmi era greu să vorbesc, dar se putea să nu avem prea mult timp la dispoziţie.

— *Cineva* e hotărât să ia locul ăsta, să fiu al naibii dacă ştiu de ce. Se vor întoarce.

— Şi de îndată ce vom scoate câţiva băieţi din perimetru pentru a-l duce pe Juan la spital, atunci ne vor înghesui, a spus Alek, cu frustrare în glas, deşi expresia lui era calmă, obosită şi moartă.

— Cum se simte? am întrebat.

— Rezistă, deocamdată. Nu s-a înrăutăţit, dar Colton este îngrijorat de o hemoragie internă. Încă respiră bine, aşa că sperăm că ai pus pansamentele alea toracice înainte să facă un pneumotorax.

Un pneumotorax era unul dintre scenariile de coşmar pe care se insista la cursurile de prim ajutor în luptă. Implica de obicei pătrunderea aerului în cavitatea toracică, în afara plămânilor. Poate sufoca încet un om până la moarte, pe măsură ce plămânii se colabează sub presiunea bulei de aer. Rănile toracice erau cea mai frecventă cauză de moarte în traumatismele de luptă, deşi existau şi alte modalităţi.

M-am încruntat, uitându-mă spre sud, prin fereastră, în timp ce mestecam cu trudă. Mâncarea începea să mă revigoreze puţin, deşi nu avea să o facă decât până la un punct. Totuşi, era suficient ca să pot începe să mă gândesc la probleme indiferent de cât de obosit eram.

Pe măsură ce făceam asta, am considerat că încep să văd o posibilă soluţie. Era una *la limită*, dar în acel moment, având în vedere cu ce ne confruntasem deja, ar putea fi ceva mai sigur decât să rămânem pe loc, în apărare.

Mai ales dacă eram nevoiţi să renunţăm la câţiva trăgători pentru o *medevac*.

Dar când m-am uitat la Alek, am văzut că probabil nu era nevoie să spun nimic; şi el se gândea la acelaşi lucru.

— Atac? am întrebat.

El a dat din cap.

— Nu cred că avem prea multe alte opţiuni, în acest moment. Şi cu siguranţă nu se vor aştepta la asta.

Am scuturat din cap cu oarece neîncredere.

— Nu, cu siguranţă nu se vor aştepta. Care *gringos* ar fi atât de al dracu' de nebuni?

Dar avea dreptate. Dacă se întorc din nou, am putea rezista. S-au nu. S-ar putea să fie de ajuns pentru a-i face să găsească o altă fermă pe care să o atace. S-au nu. S-ar putea să decidă că am omorât prea mulţi dintre ei şi că trebuie să se răzbune şi să atace până când ne vor putea supune.

Dar după ce au fost respinşi de trei ori, efectul psihologic al acestei mici bande de *gringos* psihopaţi care vin să-i atace *pe e*i ar putea fi suficient pentru a-i face să cedeze.

Ar putea. În luptă nu există certitudini, iar oamenii adunaţi în această casă, luptând pentru vieţile lor şi pentru un salariu de nimic, erau ultimii care aveau nevoie să li se reamintească acest lucru. Dar cu toţii eram nişte duri. În cele din urmă am fi preferat să vânăm decât să stăm acolo aşteptând să se închidă capcana

— Cât timp avem ca să ne pregătim? am întrebat.

— Puteţi fi gata de acţiune în douăzeci de minute? a întrebat el ca răspuns.

Am dat din cap.

— Lasă-ne doar un minut pentru a umplem din nou încărcătoarele şi pentru a lua apă.

Am aruncat o privire spre sufragerie, unde Manuel stătea cu familia lui şi cu Juan cel rănit, toţi înarmaţi.

— Lăsăm pe cineva în spate să îi acopere?

— Jim poate rămâne de veghe, iar Colton trebuie să fie cu ochii pe Juan, dar cred că vom avea nevoie de toate armele pentru asalt.

— De acord, am oftat. Cu siguranţă ar fi frumos să avem mai mult de nouă tipi în treaba asta, nu-i aşa?

— Ar fi, a fost de acord. Dar nu ne aşteptam să ne luptăm cu jumătate de cartel când am venit aici, este?

— Nu, nu ne aşteptam.

Am dat pe gât restul de apă şi m-am îndreptat spre stiva de cutii de muniţie de lângă uşa din spate.

— Cred că ne-am învăţat lecţia.

— Şi acum e timpul ca ei să o înveţe pe a lor, a spus Alek încruntat. Nu te pune cu *Pretorienii*.

Nu ne-am obosit încercând să le găsim urmele. Aveam o idee destul de bună despre unde se duseră. Presupunând că durii pe care Hank şi cu mine îi interceptasem cu o zi înainte fuseseră cercetaşii lor, Hank a luat-o înainte cu ATV-ul spre punctul de trecere din gardul de sârmă ghimpată de la graniţă.

Niciunul dintre noi nu adusese în discuţie posibilitatea că urma să trecem acea graniţă. Nu era nevoie să o facem. Dacă erau acolo, urma să invadăm Mexicul şi să-i *radem*. Dacă treceau din nou înapoi, sau dacă ar fi stat în *arroyos* pe partea noastră de graniţă, aveam de gând să-i lovim acolo. Ceea ce era important era lupta, nu de ce parte a liniei, care însemna din ce în ce mai puţin sau chiar nimic.

Am rămas distanţaţi şi, în general, ne-am ţinut pe teren înalt acolo unde am putut, strecurându-ne printre *mesquites* şi copaci *Joshua*. Nu a fost foarte uşor de condus, deoarece eram în afara drumului şi ne ţineam de crestele militare ale dealurilor acolo unde era posibil, ceea ce însemna adesea că mergeam înclinaţi cu un unghi lateral semnificativ şi trebuia să luptăm împotriva tendinţei de a aluneca la vale şi, ocazional, trebuia să încetinim pentru a evita să ne răsturnăm ATV-urile. Răsturnarea unui vehicul cu patru roţi în josul unui versant putea să fie la fel de definitivă şi fatală ca o glonţul unui *sicario*.

După ce am parcurs aproximativ un kilometru şi jumătate şi tot mai aveam încă aproape un kilometru până la graniţă, am încetinit şi ne-am oprit pe un loc relativ plat. Era dimineaţa târziu şi se făcea cald. Bine că că mergeam motorizaţi, în loc să mărşăluim pe jos, mai ales după *festivităţile* din acea noapte.

Oprisem chiar sub un punct mai înalt de pe cea mai apropiată linie de creastă, un punct înalt care asigura o privelişte bună asupra majorităţii ţinutului din jur, inclusiv asupra punctului de trecere a frontierei peste care îi escortasem pe intruşi. Alek şi Tim s-au dus sus pentru a arunca o privire. Restul dintre noi am găsit un adăpost, am supravegheat deşertul cu armele pregătite şi am băut apă.

A durat vreo douăzeci de minute bune până când Alek şi Tim s-au întors alunecând în josul pantei.

— E un fel de baracă la vreo cinci sute de metri de cealaltă parte a frontierei, spuse Alek. Sunt şi câteva vehicule acolo şi o grămadă de oameni. Se pare că nu s-au întors încă peste graniţă; nu am văzut nicio mişcare în jurul nostru şi nici Jim nu a raportat nimic. Aşa că pun pariu că aceea este ţinta noastră.

— Planul de atac? a întrebat Larry.

— Două elemente, a hotărât Alek. Eu mă ocup de unul; Jeff, tu de celălalt. Tim şi Rodrigo vor fi cu mine. Există o altă creastă deasupra barăcii; vom merge pe acea cale, oprindu-ne şi lăsând ATV-urile imediat dincolo de graniţă. Ne vom deplasa pentru a supraveghea zona ţintă, şi vom elimina orice gardă de pe creastă, dacă va fi nevoie. Jeff, tu vei vei fi vârful de atac, cu Nick, Hank şi Larry. Noi vă vom sprijini cu foc foc.

Făcu o schiţă pe pământ.

— Jos este o mică râpă, care pare că poate să vă ofere suficientă acoperire şi pentru a vă apropia fără să fiţi reperaţi.

— Am numărat cel puţin douăzeci şi cinci de oameni la faţa locului, a continuat.

La ştirea asta a existat o reacţie de un moment; câteva respiraţii profunde, un fluierat uşor, un sentiment general de nelinişte. Noi eram şapte. Avea să fie nevoie de un noroc considerabil pentru a ne confrunta cu douăzeci şi cinci sau mai mulţi fără a fi măcelăriţi.

Alek s-a uitat la noi:

— Amintiţi-vă cine suntem şi de unde venim. Ne-am antrenat pentru asta toată viaţa noastră. Unităţi mici împotriva unităţilor mai mari.

Mă privi în ochi:

— Îţi aminteşti când ai fost învăţat despre echipele *Recon* care decimau *batalioane* NVA în ambuscadă? Este acelaşi lucru. Nici o diferenţă. Mişcă-te cu grijă, nu fi nesăbuit, trage la sigur *punct-ochit-punct-lovit*. Nu vor şti niciodată ce i-a lovit.

A fost linişte în timp ce ne uitam la mica hartă rudimentară zgâriată în pământ. Avea dreptate. Dar ar putea fi un pic cam greu de executat, la cât de epuizaţi eram deja. Oboseala are felul de a ne întuneca mintea şi de a aduce temerile la viaţă. Dar ce alegere aveam? Dacă încercam să fugim, să îl ducem pe Juan la Nogales, puteam foarte bine să ne trezim împuşcaţi din spate, doar judecând după cât de repede s-au regrupat şi au venit după noi mai înainte. Aceasta era cea mai bună şansă pe care o aveam şi ştiam cu toţii acest lucru.

— Nişte grenade ar fi cu siguranţă bune acum, a spus Hank. Chiar şi câteva 203.

Lansatoarele de grenade montate sub ţeava carabinei ar fi putut face să plouă cu explozibili puternici asupra barăcii şi împrejurimilor acesteia, de pe creasta de deasupra, secerând jumătate din traficanţi în câteva secunde.

— La fel ar fi făcut şi cam o companie de trăgători, mortiere şi sprijin aerian, a replicat Nick. Poţi la fel de bine să speri şi la tancuri şi cavalerie motorizată, dacă tot eşti aici.

— N-am spus că sper, a replicat Hank. Am spus doar că ar fi mişto să le avem...

— Hai că o frecăm la rece degeaba, am intervenit. Să mergem.

Râpa era într-adevăr o rută de apropiere utilă. Nu era adâncă, dar fusese săpată în podeaua nisipoasă a deşertului de inundaţiile fulgerătoare din primăvară şi toamnă suficient de mult pentru a ne putea strecura de-a lungul malurilor prăbuşite, umbrie de tufişuri, fără prea multă teamă de a fi detectaţi.

Era posibil ca ei să fi avut santinele care să o supravegheze, dar Alek şi Tim nu văzuseră niciun semn de un asemenea nivel de securitate.

Pe măsură ce ne apropiam de baracă, auzeam voci ridicate în spaniolă. Părea că cineva avea o ceartă infernală. M-am întrebat dacă *sicarios* nu se opuneau ideii de a se întoarce dincolo de frontieră pentru a fi împuşcaţi de oricine ar fi fost acei *gringos* blestemaţi care nu voiau să fugă sau să moară.

În cele din urmă m-am oprit, riscând să ridic capul şi să arunc o privire peste marginea malului. Încă nu puteam vedea mare lucru; era destul de mult mărăciniş pe malul râpei. Dar puteam distinge coliba, soarele care sclipea pe geamurile prăfuite ale camionetelor şi contururile neclare ale mai multor capete. Erau adunaţi în faţa barăcii, certându-se zgomotos. În discuţie erau amestecate şi câteva înjurături spaniole suculente despre cele sfinte.

Spaniola *asta* o înţelegeam.

Prudent, mi-am ridicat încă puţin capul, doar cât să văd mai bine la ce ne uitam. Baraca se afla la aproximativ treizeci de metri de şanţ, cu o întindere deschisă şi plată de teren curăţat în faţa ei şi cu o jumătate de duzină de camionete şi SUV-uri parcate pe partea de sud. Cei mai mulţi dintre *sicarios* se aflau în aer liber, adunaţi gloată la uşa barăcii.

Râpa se arcuia pe latura de nord-vest a acelei suprafeţe deschise şi ne-ar fi oferit o excelentă tranşee aproximativ în L. Întorcându-mă spre ceilalţi, le-am făcut semn lui Nick să se mute în stânga, iar Hank şi Larry să se posteze în dreapta. I-am fi avut într-un foc încrucişat frumos imediat ce ne vom sălta deasupra malului. Să sperăm că, combinate cu elementul surpriză, viteza şi precizia noastră vor fi suficiente.

Discuţia se înteţea. În timp ce mă înălţam încet peste mal, cu carabina pregătită, am putut vedea că în mijloc era o figură care ieşea puţin din comun printre ceilalţi *sicarios* îmbrăcaţi cu haine negre purtate neglijent. Era îmbrăcat mai bine, cu o cămaşă western albă, cu ceea ce păreau a fi nişte blugi destul de scumpi şi ochelari de soare de aviator cu oglindă deasupra unei mustăţi subţiri. În mână avea un revolver *Magnum* şi era în mod evident foarte şucărit. Ceea ce am socotit că erau gărzile lui de corp îl flancau, nişte gangsteri slabi,

cu aspect de lup, înarmaţi cu G36K, în contrast cu ansamblul improvizat de AK, AR şi câteva CETME şi G3 mai vechi pe care le aveau ceilalţi.

Deodată, tipul în cămaşă albă s-a răstit, a ridicat *Magnum* ăla mare şi l-a împuşcat în cap pe cel mai apropiat *sicario*. Amărâtul a căzut ca un bolovan, iar lucrurile au devenit brusc mult mai tensionate. Puştile au început să se ridice, chiar dacă gărzile de corp şi-au pus brusc G36 la umăr, aţintite spre *sicarios*, fiecare făcând un pas înainte pentru a se plasa în faţa *boss*ului lor.

Acum, asta era interesant. Deşi nu puteam fi sigur, începusem să bănuiesc că *carnea de tun* nu era prea dornică să se întoarcă la nord de frontieră, după tăbăceala pe care le-o dădusem deja, iar şeful lor nu era de acord cu asta. Orice ar fi vrut de la ferma lui Manuel Lopez, o voia neapărat.

Acum vorbea repede şi ameninţător. Ştiind ce ştiam despre carteluri, mi-am imaginat că ameninţările nu erau îndreptate atât de mult spre *sicarios* înşişi, ci spre familiile lor. La urma urmei, el şi băieţii lui erau depăşiţi numeric şi ca armament. Dar dacă avea influenţa pe care mă aşteptam că trebuia să o aibă pentru a fi pus la cale această mică grupare de raid, probabil că ar fi putut să ajungă şi să-i măcelărească pe cei dragi acestor tipi chiar şi după ce ar fi murit.

Puteam să văd că vorbele lui – aruncate pe deasupra cadavrului de la picioarele sale, căruia acum îi lipsea o parte substanţială din craniu şi creier – aveau un oarecare efect. Ceilalţi şovăiau.

Pe neaşteptate, o rafală de focuri de carabină trase de pe creasta de deasupra a întrerupt conversaţia. A ratat de puţin grămada de *sicarios*. Gărzile acelea de corp erau dornice să ucidă pe cineva, iar degetele s-au strâns pe trăgaci la prima pocnitură.

Dar *sicarios* erau deja aproape în panică. Ignorându-l pe tipul cu ochelari de soare şi pe gangsterii lui, s-au întors aproape ca unul singur şi au început să tragă asupra creastei. Dar nici împuşcăturile de acolo de sus nu sau domolit; am bănuit că Alek, Tim şi Rodrigo au cam dat de dracu.

Însă, acesta a fost semnalul pentru noi. Ne-am săltat într-un genunchi, mi-am pus reticulul pe pieptul bodyguardului din stânga şi am tras.

Împuşcătura mea a fost aproape înecată de vuietul celor care răsunau deja în mica vale. Nu era chiar elementul surpriză pe care îl speram, dar toţi se uitau în direcţia greşită, aşa că ne descurcam.

Prima mea ţintă a căzut ca o marionetă cu sforile tăiate, cu două găuri de 7,62 mm centrate chiar deasupra sternului. Am trecut imediat la următorul, din stânga, un tânăr, cu părul lung şi un tricou alb, murdar şi fără mâneci, care îşi descărca încărcătorul AK-ului în sus, spre creastă. Tocmai observase mişcarea boduguardului care căzuse pe pământ lângă el şi s-a întors să privească şocat cadavrul, moment în care l-am împuşcat în ceafă... înainte de a trece la următorul.

A fost aproape ca un exerciţiu de tragere în poligon. De la treizeci de metri sau mai puţin, aproape că nu aveai cum să ratezi. Era o chestiune de a baleia carabina peste linia de ţinte, apăsând trăgaciul în momentul în care un corp apărea în reticul. Fiecare primea două gloanţe în momentul în care ţeava era pe el. Cu toţii exersasem cât de mult puteam cu bugetul nostru limitat pentru muniţie, dar asta venea ca urmare a faptului că aproape toată viaţa noastră de adulţi se rezumase la a fi buni în manevrarea armelor.

Împuşcăturile noastre au fost atât de apropiate şi rapide încât au sunat aproape ca o singură rafală prelungită. Şi, în câteva secunde, a fost secerat întregul grup de *sicarios*, inclusiv şeful cu cămaşă albă şi *Magnum*.

La o clipă după ce propriile noastre arme au tăcut, împuşcăturile de pe linia de creastă s-au oprit. Câteva secunde mai târziu, Alek a apelat prin radio:

— *Hillbilly*, *Coconut*.

Am terminat de îndesat un încărcător nou în carabină înainte de a actia propriul meu radio. Eram încă în genunchi în râpă.

— Spune!

— Suntem în siguranţă aici sus. Aveau la pază mai mulţi decât am crezut. Noi vă putem acoperi în timp ce voi vă deplasaţi şi eliberaţi magazia şi vehiculele.

— Am înţeles.

Ţinându-mi arma ridicată, m-am ridicat în picioare, verificând dacă se mişcă grămezile de cadavre de pe terenul liber din faţa mea, înainte de a ieşi din râpă. Nick, Hank şi Larry mi-au urmat exemplul.

Împreună, încă împrăştiaţi şi în alertă, am avansat spre şopron, verificând cadavrele pe măsură ce înaintam şi îndepărtând armele cu piciorul.

Am văzut că bărbatul în cămaşă albă era încă în viaţă, întins pe spate, cu cămaşa pătată de purpură, cu spumă însângerată ieşindu-i din nas şi din gură. Fusese împuşcat în plămân. Ochelarii lui de soare dispăruseră şi se uita la noi cu un amestec ciudat în ochii lui negri, de neîncredere, ură, furie şi frică pură, de-ţi tremurau pantalonii. Era în stare de şoc, era pe moarte şi nu era sigur ce se întâmpla.

Totuşi, avea încă *Magnum* ăla mare în mână. Şi fie că a crezut că are o şansă, fie că ştia că se sufoca cu propriul sânge şi voia doar să-şi grăbească sfârşitul, a încercat să o ridice şi să tragă în mine.

De fapt, chiar a reuşit să tragă cu o fracţiune de secundă înaintea mea. Totuşi, nu a avut puterea de a ridica prea mult pistolul, iar glonţul a intrat în pământ chiar lângă picioarele lui, reculul aruncându-i revolverul mare din mână şi trimiţându-l să se rostogolească în praf.

Până atunci, însă, îmi ridicasem deja carabina. I-am pus reticulul între ochi şi i-am spulberat creierii prin spatele craniului. Se întâmplase aproape automat. Impactul i-a clătinat capul, apoi a rămas nemişcat.

Ecourile încă se rostogoleau prin deşert când o sclipire de soare reflectată pe sticlă mi-a atras atenţia.

Se apropia un vehicul. Mai multe. Am numărat aproape o duzină de vehicule care veneau de la capătul crestei dinspre sud, majoritatea SUV-uri şi câteva camionete mari Duramax. Goneau spre noi într-un nor de praf.

Băga-mi-aş...! Cam la asta mă gândeam, chiar în acel moment, stând în mijlocul mormanului de cadavre şi urmărind sosirea întăririlor traficanţilor. Făcusem tot ce ne stătea în putinţă şi aproape că anihilasem o forţă de cinci ori mai mare decât noi, dar nu aveam cum să ne împotrivim la aşa ceva.

Dar eu deja eram în mişcare, la fel ca şi ceilalţi, întorcându-ne spre râpă. Curăţarea şopronului putea aştepta. Supravieţuirea era pe primul loc, iar asta însemna să ajungem la adăpost înainte să înceapă împuşcăturile. Ar putea fi inutil, dar nu aveam de gând să stăm acolo şi să aşteptăm sfârşitul.

A fost un sprint scurt până la mal, o scurtă cădere în genunchi, după care m-am răsucit cu carabina spre vehiculele care se apropiau. Nick, Hank şi Larry, la fel de epuizaţi, dar la fel de hotărâţi, erau alături de mine.

Oarecum spre surprinderea mea, vehiculul din frunte, un *Excursion* mare, argintiu, s-a oprit la vreo sută de metri în spate, iar din el a coborât o singură siluetă. Acest bărbat era îmbrăcat nu foarte diferit de tipul cu cămaşa albă, deşi cămaşa acestuia era roşie, cu broderii fanteziste pe umeri. Fuma o ţigară.

A păşit în faţa *Excursion*ului şi a stat acolo o clipă, privind spre şopron şi spre mormanul de cadavre, care trebuie să fi fost vizibil din locul în care se afla el.

Nu a dat niciun semn de şoc sau panică. A stat acolo calm un minut, fumându-şi ţigara, apoi a întins mâna la spate, scoţând un pistol. L-a ridicat cu două degete, l-a aşezat cu grijă pe capota vehiculului, apoi, ţinând mâinile întinse în lateral, a avansat spre şopron.

Ochii mi s-au îngustat în timp ce îl priveam prin lunetă. Tipul ăsta părea puţin mai tânăr decât bărbatul în cămaşă albă; de fapt, nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Aparenţele pot fi înşelătoare, dar nu credeam că aşa era în acest caz.

A înaintat până la cadavrul cu cămaşă albă şi s-a oprit. Trase adânc din ceea ce mai rămăsese din ţigară, apoi a lăsat în mod deliberat mucul să cadă pe cadavru şi l-a strivit cu tocul cizmei de cowboy, înainte de a scoate o alta din buzunarul cămăşii şi de a o aprinde.

— *Hello!* a strigat.

Avea oarece accent, dar nu foarte pronunţat.

— Aş vrea să vorbim!

— Sunt cu ochii pe voi, frăţioare, mi-a comunicat Alek prin radio. Dacă tipul ăsta mişcă aiurea în front, îi fac ieşire separată la *mansardă.*

— *Roger*, am confirmat.

Nu că aş fi avut de gând să mă apropii şi să-i strâng mâna. M-am ridicat încet, ţinându-mi arma.

— Ce vrei?

— Ştii cine sunt eu? a întrebat tânărul.

Se simţea perfect în largul lui, chiar şi în faţa unui bărbat nebărbierit, cu chipul prăfuit, parcă cioplit cu barda, în haine de camuflaj şi care purta o armă aţintită spre pieptul său.

— Eu sunt Hector Chavez-Muñoz.

— N-am auzit niciodată de tine, am răspuns sec. De ce mi s-ar fâlfâi?

A zâmbit doar şi a mai tras un fum din ţigară.

— Eu conduc Nogales *plaza*. Iar rahatul ăsta – a adăugat, lovind cadavrul – încerca să mă tragă pe sfoară.

S-a uitat la mine. Părea amuzat.

— Sunt impresionat. Enrique avea gărzi de corp bune.

— N-au avut prea multe şanse, a fost tot ce am spus.

— Înţeleg.

Şi-a întins mâinile în lături.

— Nu ştiu cine eşti, *gringo*, dar, fie că ai vrut sau nu, mi-ai făcut un mare serviciu. Eliminându-l pe Enrique pentru mine... nici măcar nu a trebuit să ridic un deget. Aşa că, iată ce voi face. O să-mi întorc oamenii şi o să ne întoarcem la Nogales. Din moment ce m-ai ajutat, eşti binevenit la tot ce a lăsat Enrique aici. De asemenea, veţi avea 24 de ore fără să fiţi deranjaţi. Dar, în timp ce mi-ai rezolvat problema cu Enrique, mi-ai cauzat o alta. Mulţi dintre aceşti *putos* au lucrat pentru mine. Mulţi dintre fraţii şi verii lor încă o fac. Iar faptul că au fost măcelăriţi de către *gringos* nu va fi pe placul multora dintre ei. În cele din urmă, va trebui să am de-a face cu domnul Lopez. Şi cu tine. Consideră ziua următoare ca fiind perioada ta de graţie pentru a pleca. Mulţumirile mele, pentru că l-ai ucis pe Enrique pentru mine.

Fără să aştepte vreun răspuns, s-a întors cu spatele şi a păşit înapoi spre vehiculul său.

L-am privit cum pleca, fără să vreau să mă las din nou la adăpost, chiar dacă fiecare nerv din corpul meu îmi striga să fac asta. Erau oameni înarmaţi în spatele acelor *Duramax*, iar noi ne aflam în bătaia armelor lor. Dar să mă ascund aşa ar putea fi semnul de teamă care ar putea sfârşi prin a declanşa câinii turbaţi de acolo. Iar mândria mea blestemată şi încăpăţânată nu voia să-i lase pe nenorociţii ăia să creadă că mi-e frică de ei.

Dar nu s-a auzit nicio împuşcătură. Chavez-Muñoz şi-a recuperat pistolul şi s-a urcat înapoi în maşină. Apoi, cu *Excursion*ul său în frunte, întreaga coloană a făcut cale întoarsă şi s-a întors spre sud-vest, probabil înapoi spre Nogales, de cealaltă parte a crestei.

Am aşteptat în timp ce se aşeza praful, nemişcaţi, privind. Liniştea s-a lăsat peste deşert. Auzeam muştele care începeau să bâzâie în jurul cadavrelor. O umbră s-a mişcat deasupra noastră; vulturii începuseră deja să se învârtă în cerc.

După aproximativ cinci minute, când am fost destul de sigur că nu vom fi împuşcaţi, am spus:

— Nick, Hank, mergeţi până la acele vehicule şi ţineţi ochiul mare, pentru orice eventualitate. Larry, tu şi cu mine vom cerceta baraca aia şi apoi ne vom căra dracului de aici.

Baraca era goală, cu excepţia câtorva arme, a unui laptop plin de filme porno şi a unor droguri. Cantitatea principală de droguri se afla în camioneta parcată în apropiere.

Nick o zărise primul. Bena era plină cu genţi mari şi negre. În timp ce Alek şi ceilalţi priveau de sus, iar Nick şi Hank erau încă cu ochii în sud, Larry şi cu mine ne-am urcat şi am verificat.

Cele mai multe dintre ele erau pline de droguri, probabil heroină. Nu eram expert, iar o pungă de plastic plină de praf alb, învelită în bandă adezivă, mi se părea la fel ca alta. Niciunul dintre noi nu avea vreun interes să ia aşa ceva cu noi. La naiba cu asta. Nu eram de la Narcotice. Cunoşteam câţiva în

domeniul nostru de activitate care nu ar fi clipit la trafic de droguri dacă s-ar fi ivit ocazia, mai ales când munca era atât de greu de găsit, dar nu aveam tendinţa de a-i selecta pe cei de genul ăsta pentru *Praetorian Security*.

Cele două genţi pline cu bani erau o altă problemă.

— Trebuie să fie cinci sau şase milioane aici, a spus Larry.

S-a uitat la mine, care stăteam în spatele camionetei.

— Cu banii ăştia s-ar putea cumpăra o grămadă de resurse.

— Şi ar fi şi o mică plasă de siguranţă, am mormăit.

Aveam sentimentul că afacerea asta era pe cale să dispară mai devreme decât plănuisem, având în vedere ameninţarea lui Chavez-Muñoz.

— Eh, să-mi bag.... Rahaţii ăştia nu mai au nevoie de bani.

Probabil că ar fi trebuit să mă simt ceva mai ambivalent în legătură cu asta. La urma urmei, cine ştia ce fel de mizerie umană intrase deja în acei bani? Dar dacă am putea să-i folosim mai bine, am putea compensa o parte din asta. Şi cu siguranţă ne-ar fi de folos.

Aşa că Larry a luat o geantă, eu am luat-o pe cealaltă şi ne-am întors spre locul unde lăsasem ATV-urile.

Domnul Lopez şi familia lui erau deja urcaţi în camioneta lor când ne-am întors, gata să-l ducă pe Juan la spital. M-am dat jos de pe ATV şi am alergat până la portiera lui. Părea că ne aşteptau să ne întoarcem şi, având în vedere ce aveam să-i spun, eram recunoscător pentru asta.

— Cum se simte? am întrebat.

— Încă rezistă, dar are nevoie de un doctor. Colton l-a ajutat foarte mult, dar nu poate face prea multe în sufrageria noastră.

Am dat din cap şi am ezitat. Nu eram sigur cum să-i spun asta. Lopez păru să simtă că ceva nu era în regulă şi m-a privit cu atenţie.

— Ce este?

L-am privit pe bărbatul mai în vârstă în ochi. Manuel Lopez era un bărbat cu pielea îmbătrânită, călit de ani de zile de muncă cu vitele în deşert. Părul şi mustaţa lui erau acum mai mult cărunte decât negre. Cum îi spuneai unui

astfel de om că trebuie să ia tot ce poate şi să plece, înainte ca el şi familia lui să fie ucişi, pentru că probabil că nu vom mai putea să-i protejăm?

Aşa că i-am spus ce s-a întâmplat, după ce l-am ucis pe Enrique. A clipit când m-a auzit menţionându-l pe Chavez-Muñoz. Deci, auzise de el. Pe măsură ce am continuat, explicându-i ce-mi spusese baronul drogurilor, l-am văzut cum s-a prăbuşit vizibil în scaun. În ochi i-a apărut ceva ce semăna cu disperarea.

A clătinat din cap când am terminat, cu ochii fixaţi acum pe volanul din faţa lui. Pentru o clipă lungă, nu a spus nimic. Când şi-a ridicat privirea spre mine şi spre Alek, care stătea acum în spatele umărului meu, avea lacrimi în ochi.

— Mi-a fost teamă de asta, a spus el încet, de îndată ce a venit primul atac. Dar acum... ce am să le spun băieţilor?

Ajunsesem să-l cunoaştem suficient de bine pe Manuel ca să ştim că majoritatea oamenilor săi lucrau la fermă de ani de zile.

— Spune-le adevărul, a spus Alek. Şi nu-l duce pe Juan la Nogales. Nu poţi. Ar fi o condamnare la moarte, acum. Trebuie să te îndrepţi spre nord, cel puţin până la Phoenix. Pleacă al naibii de departe de aici.

A dat din cap, privind în continuare în jos. Apoi a deschis portiera şi a coborât..

— Va trebui să luăm nişte lucruri – dacă nu ne întoarcem.

S-a uitat în jurul fermei, cu lacrimile curgându-i deschis pe faţă. Aceasta era casa lui şi, oricât de mult ne-am fi luptat să o apărăm, oricum o pierdea. Apoi s-a întors spre Alek şi i-a întins mâna.

— Să nu crezi că suntem nerecunoscători. Poate că am pierdut locul, dar suntem încă în viaţă datorită vouă, băieţi. Vă datorăm vieţile noastre şi nu vom uita asta. Îmi doresc doar...

— Cu toţii ne dorim, Manuel, a spus Alek, strângându-i mâna cu putere. Cu toţii ne dorim.

Cu umerii căzuţi, Manuel Lopez s-a îndreptat spre casă pentru a aduna acele lucruri pe care nu le putea lăsa în urmă. Fiul său mai mic l-a urmat.

Noi am rămas unde eram. Ieşisem din asta mai bine decât am fi putut spera, dar tot ne durea, ştiind că nu am fi putut face mai mult. Am rămas de gardă până când familia Lopez şi ajutoarele sale au ieşit. Apoi am plecat şi noi. Nu era un loc în care să zăbovim, nu cu mormanele de cadavre pe care le lăsasem în urma noastră.

Aveam ceva spaţiu de manevră, datorită banilor pe care tocmai îi „eliberasem", dar urma să avem nevoie de mai multă *muncă*, şi repede.

SFÂRŞIT